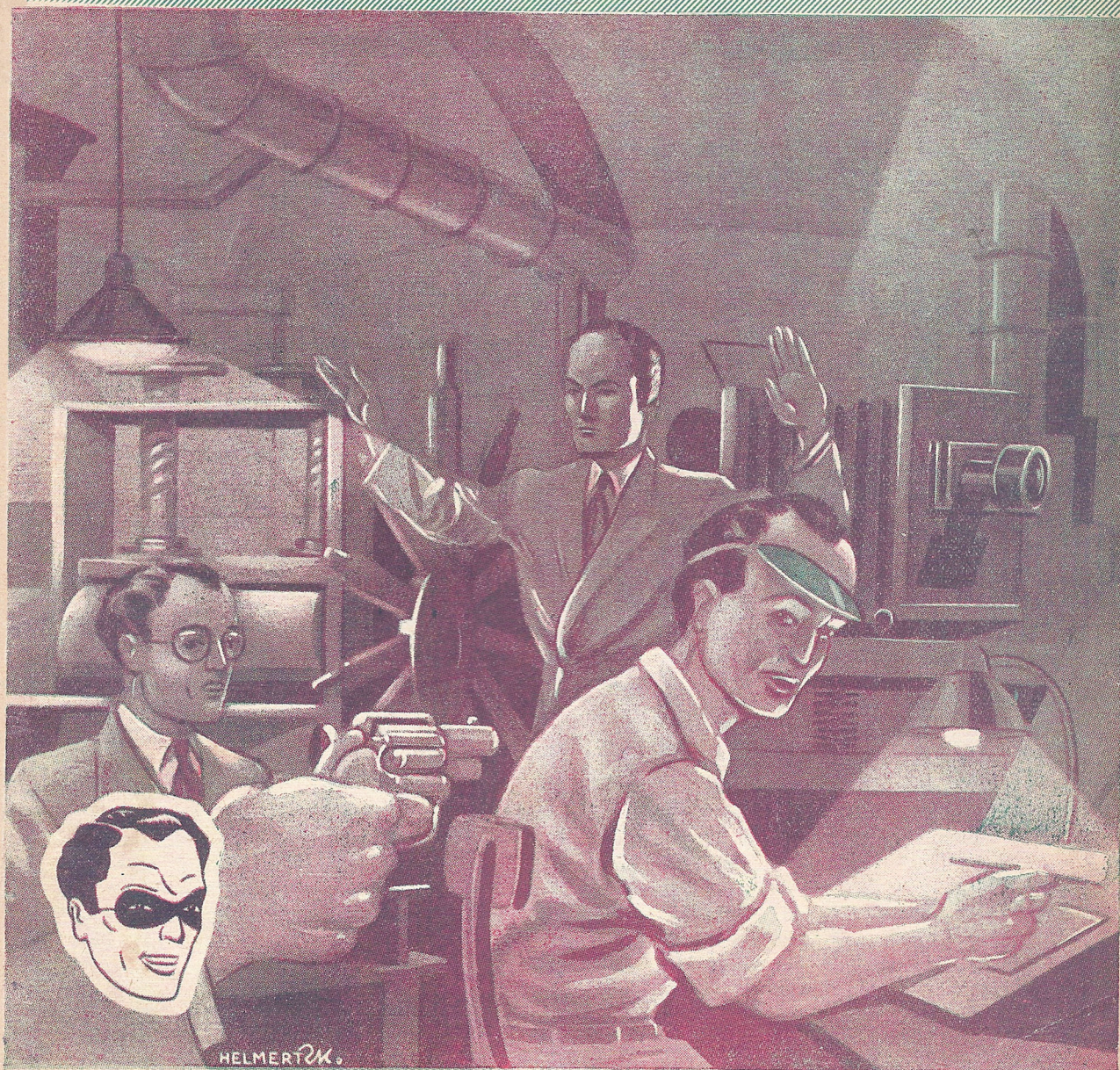

Nr. 29

John TEMPLAR

35 ct.
fr. 5.95

Belevnissen van een gentleman-avonturier

DE VALSMUNTERS-CENTRALE

DE VALSMUNTERS-CENTRALE

HOOFDSTUK I

Waarin een boekenkast vreemde eigenschappen blijkt te bezitten en over verlies met rente gesproken wordt.

Voor één der statige herenhuizen in de Engtoftevej hield een donker gelakte Packard stil. De felle koplampen werden gedoofd. Het was stil in deze deftige straat, welke gelegen was in één der buitenwijken van Kopenhagen. Aan weerszijden verrezen strakke, grâuwe gevels, waarin op sommige plaatsen een vierkant verlicht venster getekend was. Boven het doffe asphalt hingen over de gehele lengte een tiental lampen, die de straat bescheiden verlichtten. Bescheiden, zoals dit in een deftige straat behoort.

Het portier van de Packard werd geopend en een geuniformeerde chauffeur stapte uit. Hij liep om de wagen heen, opende de achterdeur aan de trottoirkant en was een dame met het uitstappen behulpzaam. Zij werd onmiddellijk gevolgd door een heer, die enkele korte woorden met de chauffeur wisselde, waarna deze beleefd aan de klep van zijn pet tikte en weer achter het stuur plaats nam. De koplampen flitsten weer aan en even weerklonk een zacht geronk van de motor. Toen schoot de wagen zonder schokken vooruit en reed kalm de straat uit om even later uit het gezicht te zijn verdwenen.

De heer stak zijn arm door die van de dame en geleidde haar tot voor de deur van het huis, waarvoor de auto gestopt had. Hij belde aan en wachtte zwigend. Het duurde geruime tijd voordat een geluid van wegschuivende grendels en een klikkend slot het bellen beantwoordde. De deur werd op een kier geopend en een in avondkleding gestoken heer verscheen in de smalle lichtstreep, dat als een zoeklicht naar buiten viel.

De bezoeker, die gebeld had, stak een wit kaartje door de opening, dat door de man in avondkleding zwigend werd aangenomen.

Gedurende een kort ogenblik trok hij zich van de deur terug om de tekst van het kaartje in het licht van de in de hall hangende lamp te lezen. Toen keerde hij naar de deur terug, trok de ketting er af en opende haar iets wijder, waardoor de heer en de dame naar binnen konden stappen.

De man, die nog steeds geen woord gesproken had, was het tweetal behulpzaam bij het ontdoen der kledingstukken, nam deze in ontvangst en bracht ze na een lichte buiging gemaakt te hebben, één der vertrekken binnen, welke in de hall uit kwamen. Bijna onmiddellijk keerde hij weer terug, maakte nogmaals een lichte buiging en met zijn rechterhand een uitnodigend gebaar, waarna hij de hall doorliep in de richting van een brede, statige draaitrap, welke naar de eerste verdieping leidde.

Hier werden de dame en de heer binnengelaten in een klein, doch bijzonder warm en luxe ingericht vertrek dat zich evengoed had kunnen bevinden in het Buckingham Palace als in het paleis van de president van de Franse Republiek. De vloer was overdadig bedekt met de dikste en kostbaarste tapijten welke John Templar — de bezoeker in kwestie — ooit had gezien. Aan de wanden prijkten beroemde en waardevolle schilderijen van grote meesters. Tegen één der gedrapeerde muren stond een geweldige antieke kast met ronde buik en dito glazen deuren, waarin een keur van kostbaar kristal was uitgesteld.

John Templar, de vermaarde gentleman-avonturier, die zich in gezelschap van Maryse Choisy, zijn intieme Franse vriendin, en James, zijn onafscheidelijke chauffeur-huis-knecht, voor een korte vakantie naar Denemarken had begeven, keek enkele ogenblik-

ken met volle belangstelling naar al deze kunstvoorwerpen, die ongetwijfeld bij elkaar vele duizenden ponden vertegenwoordigden. Dan wierp hij een snelle blik op Maryse, die eveneens aangegrepen was door al dit schoons, en hoorde hoe de deur achter hen werd gesloten en de man, die hen ontvangen had, zich door de gang verwijderde.

— Nogal een eigenaardige ontvangst, vind je ook niet, John? vroeg Maryse op zachte toon.

Templar haalde onverschillig de schouders op en stak een sigaret aan, welke hij uit een gouden met diamanten belegde koker had gehaald.

— Deze ontvangst verschilt werkelijk niet veel van die in andere klandestiene speelhuizen, Maryse, antwoordde hij. Het gaat in dergelijke gelegenheden nu eenmaal altijd enigszins geheimzinnig en zwijgzaam toe.

— Het ziet er hier anders tamelijk duur uit, merkte Maryse weer op, terwijl ze met haar zilveren schoentje over het dikke tapijt schreed in de richting van een grote spiegel, die in een zwaar vergulde lijst, naast de antieke kast hing. Een kort ogenblik bewonderde zij haar nieuwe, wit satijnen avondjurk, welke haar kort voor hun vertrek uit Londen, door het bekende Parijse modehuis Molyneux was toegezonden. Templar keek niet minder bewonderend naar haar slanke spiegelbeeld en onwillekeurig gleden een flauwe glimlach over zijn gebruid gelaat. En voor de zoveelste maal bekende hij eerlijk, dat Maryse Choisy werkelijk bijzonder knap en aantrekkelijk was. Vroeger had hij zich eigenlijk nooit zo zeer met dergelijke eigenschappen der vrouw bezig gehouden. Een vrouw had hij meestentijds gezien als een biologisch wezen, dat in de samenleving een even belangrijke rol vervult als de man waar het het voortbestaan dezer samenleving betreft. Verder had hij vrouwen altijd beschouwd als min of meer ingebeelde, praatzieke en verkwistende objecten, die zich geen rekenschap gaven van de grote moeilijkheden, die een man veelal heeft om zijn brood te verdienen.

Maar langzamerhand had Maryse hem onbewust tot andere gedachten gebracht. Hij had in haar een hechte kameraad gevonden, een oprechte vriendin, die hem dagelijks omgaf met haar warme gevoelens van sympathie en bewondering. Zij was eenvoudig, onbaatzuchtig en hield er een groot sociaal gevoel

op na, hetwelk bij zeer vele vrouwen totaal ontbrak.

— Hoe vind je mijn jurk, John? vroeg ze plotseling. Neen, maak nu niet stomweg een geijkt compliment, maar zeg me eens eerlijk je mening.

— Ik moet werkelijk bekennen, dat het een meesterstuk is, gaf hij toe. En ik krijg steeds meer bewondering voor dameskleermakers, die er op zo'n geraffineerde wijze in slagen het aanwezige charme van een knappe vrouw te vertienvoudigen.

— Je bent een schat, lachte ze terwijl ze op hem toekwam en haar armen om zijn hals wilde slaan. Doch op hetzelfde moment ging de deur van de kamer open en trad een heer binnen.

Hij was om en nabij de veertig, slank en goed gebouwd, gekleed in een onberispelijk rokcostuum, dat evenals dat van Templar reeds op een afstand de meesterhand van Poole, de wereldberoemde Londense kleermaker, weerspiegelde. Zijn lichtblauwe ogen keken de bezoekers aan vanachter een paar dikke brilleglazen, welke in een zwaar, hoornen montuur waren gevat. De bovenlip ging bijna geheel schuil achter een zwarte, goed geknipte snor. Hij ging met een vriendelijke trek op het gezicht naar de bezoekers toe en gaf hen de hand.

— Het is mij een genoegen U in mijn huis te mogen ontvangen, miss Choisy en vanzelfsprekend U ook, Sir Neville. Mijn naam is Niels Hjørring; ik ben de directeur van ons Kopenhaagse filiaal.

— Prettig kennis met U te maken, Mr. Hjørring, antwoordde Templar glimlachend, terwijl Maryse de Deen haar verleidelijkste blik toewierp.

Niels Hjørring hield in zijn ene hand het witte kaartje, dat Templar de „chef de réception" had overhandigd voor het binnenkomen. Gedurende enkele ogenblikken bestudeerde de Deen nogmaals de tekst.

INTRODUCTIE

Voor: Sir Neville Carlisle, Londen.

Miss Maryse Choisy, Londen.

Geïntroduceerd door: Douglas Nairn, Londen.

Afgegeven: Londen, 10 Januari 1949.

— U werd dus geïntroduceerd door Mr. Douglas Nairn, Sir Neville?

— Ja, inderdaad, antwoordde Templar. Mr. Nairn is één mijner vrienden, die zo goed was mij hier te willen introduceren. U weet, dat het bij ons in Engeland practisch onmogelijk is om roulette te spelen en toen Mr. Nairn mij dat vertelde, dat hij dikwijls naar Denemarken ging en dat hier die gelegenheid wel bestond, verzocht ik hem mij een introductie te willen bezorgen.

— O, juist, antwoordde de Deen. In welke valuta wenst U de fiches te betalen, Sir Neville?

— Och, dat is me totaal onverschillig. Ik kan in Deense kronen betalen, doch indien U ponden prefereert heb ik daar geen bezwaar tegen, mits ik ook weer ponden voor mijn fiches terugkrijg.

— Vanzelfsprekend, Sir Neville. In dat geval zou ik U willen voorstellen in ponden te betalen. Wanneer U weggaat kunt U Uw fiches weer tegen ponden inwisselen bij de kassier.

— Allright, Mr. Hjørring.

— Wilt U mij maar volgen?

Niels Hjørring ging zijn gasten voor over de lange gang naar een vertrek, dat veel gelijkenis vertoonde met de kamer waarin Templar en Maryse door de Deen waren ontvangen. Maar wat de avonturier wel in het bijzonder opviel was een reusachtige, notenhouten boekenkast, die tegen één der wanden geplaatst was.

Niels Hjørring liep op het lijvgie meubelstuk toe, nam er een tamelijk dik boekwerk uit en stak dan zijn hand in de ontstane opening, waarna hij het boek weer op zijn plaats zette.

Templar en Maryse hadden één en ander niet zonder verbazing gadeslagen, maar toen zij zagen hoe de Deen aan de kast begon te trekken en deze langzaam naar voren week steeg hun verwondering werkelijk ten top. Achter de kast, die nu loodrecht op de muur stond, vertoonde zich een dubbele deur, aan de bovenzijde overspannen door een toog. Hjørring keek zijn gasten glimlachend aan en zei dan:

— Achter deze deuren bevindt zich pas het klandestiene casino, Sir Neville.

— Maar dat is een ander pand als ik me niet in mijn oriëntatie-vermogen vergis althans.

— U hebt volkomen gelijk, Sir Neville. Het huis waar wij ons thans nog bevinden is niets meer dan een nachtclub, waarvoor wij een officiële nachtvergunning hebben. Wanneer de politie dus eens een inval zou doen zijn wij altijd gedekt, omdat zij er niet aan zal denken een kijkje te nemen in het aangrenzende huis, dat door middel van deze geheime toegang met de nachtclub is verbonden.

— Werkelijk heel vernuftig gevonden, moest Templar toegeven. Hebt U al eens moeilijkheden met de politie gehad?

— Neen, tot dusver nog niet gelukkig. Maar wat niet is kan nog komen, niet waar? De man draaide zich om, opende de beide deuren en liet de gasten naar binnen gaan, waarna hij de boekenkast weer op haar plaats trok en de deuren sloot. Zij bevonden zich in een brede, helder verlichte gang met strakke, licht geschilderde wanden, die het indirecte licht fel weerkaatsten. Het was er rustig en aangenaam warm, doch vanachter de vele deuren, die hier uitkwamen, weerklonk een geroezemoes van stemmen, afgewisseld door uitbundig lachen.

— Dit is het eigenlijke casino, verklaarde de Deen. Achter deze deuren bevinden zich de speelzalen.

— Maakt U nog verschil in tafels? Ik bedoel, maakt U onderscheid met betrekking tot de inzet? vroeg Templar.

— Ja zeker, Sir Neville. Wij hebben zes tafels. Op twee kunt U spelen met fiches van 10 kronen, op twee andere met fiches van 50 Kronen, op de vijfde tafel met fiches van 100 Kronen, terwijl U voor de zesde tafel de duurste fiches nodig hebt: die van 500 Kronen.

— 500 Kronen? riep Templar verbaasd uit.

— Maar dat is een inzet, die in ieder ander casino verboden zou zijn.

— Daarom staan wij het juist toe, Sir Neville, luidde het antwoord. Als U mij wilt volgen zal ik U naar de kassier brengen, waar U de fiches kunt kopen.

In een vertrek aan het einde van de gang zetelde de kassier van het klandestiene casino. Het was een vrij kaal vertrek, waarin een geweldige brandkast de onmiddellijke aandacht trok. Vlak er naast stond een vierkante cabine, welke geheel door gewapend

glas was afgesloten en waarin de kassier achter een vlak bureau gezeten was. Er zat een kleine opening in het glas, die juist groot genoeg was om kleine stapeltjes bankbiljetten en fiches door te laten.

Templar begaf zich naar het loket en legde tien biljetten van honderd pond neer. De kassier scheen even verbaasd over het grote bedrag, dat de bezoeker in fiches wenste om te zetten en vroeg dan in het Deens:

— Wat voor fiches wenst U voor deze duizend pond?

— Ik versta geen Deens, antwoordde Templar in het Engels.

Onmiddellijk voegde zich de directeur van het casino bij hem.

— O, neemt U mij niet kwalijk, Sir Neville, Ik had mijn kassier moeten vertellen, dat U Engelsman bent,

Templar knikte slechts en vertelde de kassier dan dat hij fiches van 100 Kronen wenste.

De kassier rekende het pondenbedrag tegen Kronen om en telde even later een slordige tweehonderd fiches uit, welke Templar over zijn zakken verdeelde.

Mr. Hjørring was eens zo vriendelijk en voorkomend als voorheen. Het grote bedrag, dat Templar omgewisseld had, had niet nagelaten een diepe indruk op hem te maken en met een diepe buiging ging hij zijn gasten voor naar de speelzaal, waar met fiches van 100 Kronen gespeeld werd.

Het was een zaal van omstreeks tien bij acht meter, in het midden waarvan een grote tafel stond. Er op lag een groen laken met de traditionele verdeling van het roulette-spel. Boven de tafel brandden twee felle lampen, terwijl het overige gedeelte van de zaal aanzienlijk minder verlicht was.

Niels Hjørring verontschuldigde zich met enkele beleefde woorden en een speciale buiging naar Maryse en verliet de zaal. Templar en zijn vriendin overlatend aan de grillen van het witte balletje.

Er stonden een achttal personen om de tafel, terwijl de croupier aan het einde zat.

Er werd rustig gespeeld, met betrekkelijk kleine inzetten. En nadat Templar het spel enkele ogenblikken had gadegeslagen besloot hij de spanning eens iets te verhogen.

Het balletje lag weer stil. Een tiental ogen keken naar het nummer.

— Dix-huit, rouge. (Achtien, rood), zei de croupier en harkte met zijn schoffeltje alle fiches, die verloren waren naar zich toe, terwijl hij de winnende inzetten uitbetaalde.

— Er wordt hier tenminste Frans gesproken, fluisterde Maryse haar vriend toe. Zo kan ik gelukkig het spel volgen.

— Dat moet ook haast wel, vond Templar. Stel je voor dat ze Deens zouden praten. Het grootste gedeelte van de spelers zou er geen woord van verstaan. En tenslotte is Frans de voertaal aan de roulette-tafel, niet waar?

— Mesdames, Messieurs, faites vos jeux, weerklonk de stem van de croupier opnieuw, waarmee hij de spelers uitnodigde inzetten te doen.

Een aantal handen strekte zich over het laken uit en plaatste meerdere fiches op de nummers of de verschillende vakken. Templar had twintig fiches op rood gezet en keek met voldoening naar de nieuwsgierige blikken van zijn medespelers. Van alle zijden werden hij en Maryse opgenomen en hier en daar kon men fluisterende woorden vernemen.

— Mesdames, Messieurs, rien ne va plus, sprak de croupier dan weer, hetgeen betekent, dat er niets meer ingezet mag worden. Hij gaf het rad een draai en het witte ivoren balletje vloog als een wervelwind over de rode en zwarte nummers van de zwarte schijf. Koortsachtige blikken volgden het witte ding in zijn loop en naar mate de schijf langzamer begon te lopen werd de stilte en de spanning groter. Men hoorde slechts het eentonige en regelmatige getik van het balletje, het fluitende gezoem van de draaiende schijf en de zenuwachtige ademhaling der spelers. Templar en Maryse stonden geamuseerd toe te kijken.

De schijf draaide steeds langzamer en stond dan eindelijk stil. Het balletje was echter nog niet geremd in zijn vaart en schoot nog enkele malen in het rond. Doch spoedig werd zijn vaart minder. Het rolde steeds trager over de nummers en de hoofden der spelers bogen zich steeds meer naar voren.

Nu lag het balletje bijna stil, nog een paar nummers maar. Misschien op 24, neen het rolde nog twee nummers door, op 11, neen....

— Neuf rouge (Negen rood), zei de croupier.

Templar keek min of meer triomfantelijk om zich heen en trok de twintig fiches, die de croupier hem toegeschoven had gretig naar zich toe, terwijl hij zijn eigen twintig fiches rustig op rood liet staan.

Onmiddellijk waren er twee dames en een heer, die gebruik wensten te maken van Templars veine en eveneens enkele fiches op rood zetten.

Het balletje draaide weer, de spanning steeg opnieuw ten top en toen klonk de metalen stem van de bankier:

— Trente trois rouge (Drie en dertig rood).

— Maar, John, nu heb je al vier duizend Kronen gewonnen. Hoeveel pond is dat wel niet?

— Twee honderd pond, Maryse. Och, het is nog maar het begin. Ik zal eens op de nummers gaan spelen.

Hij zette tien fiches op nummer 4 en wachtte af tot de croupier de schijf weer in beweging zou gaan brengen. De twee dames en de heer, die zoeven op rood eveneens hadden gewonnen, stonden merkbaar te aarzelen of zij Templars voorbeeld al dan niet zouden volgen. Maar de winstkansen stond op een nummer gelijk als 1 tot 35 en er was dus veel meer kans de inzet te verliezen. Een der dames strekte evenwel haar hand reeds uit om haar ene fiche naast de berg van de avonturier te plaatsen, doch zij was te laat.

— Rien ne va plus, galmde de croupier en de schijf draaide reeds.

Figuurlijk gesproken kon men het zweet op het linoleum horen druppelen. De vele ogen waren strakker dan ooit gericht op het balletje van het noodlot en de ademhaling was duidelijker hoorbaar dan tevoren.

— Quatre noir (Vier zwart), constateerde de croupier toen het balletje stil lag.

— O, wat verschrikkelijk, riep de dame, die net te laat was geweest met haar inzet, uit. Ik had ook op vier willen zetten.

Templar had gewonnen en kreeg vijf en dertig maal zijn inzet uitbetaald, waardoor hij niet minder dan 350 fiches naar zich toetrok. Een respectabel stapeltje, dat maar liefst een waarde vertegenwoordigde van 35000 Kronen of te wel £ 1750.—

Zelfs de croupier, die toch heus wel één en ander gewend is aan de tafel, handteerde de schijf en zijn schoffeltje iets minder vast. Hij

stak zijn vinger een paar maal tussen zijn nekvel en de witte stijve boord van zijn overhemd en keek vanonder zijn zwarte wenkbrauwen naar de gelukszoeker, die er schijnbaar alle plezier in had de bank te laten springen.

Templar trok zich nergens iets van aan en speelde rustig verder. Verscheidene malen verloor hij, doch zijn winst, die daar dan onmiddellijk op volgde maakte alles weer goed. En toen hij na een kleine twee uur onafgebroken gespeeld te hebben besloot op te houden, was hij genoodzaakt geweest zijn eigen en Maryse's zakdoek alsmede haar handtasje te gebruiken om alle gewonnen fiches naar de kassier te brengen.

De man zette vanzelfsprekend grote ogen op en bleek niet in staat te zijn de tegenwaarde onmiddellijk uit de aanwezige middelen te betalen. Hij verontschuldigde zich een ogenblik en belde de directeur.

Mr. Niels Hjørring betrad een minuut of vijf later de kamer met een vriendelijke glimlach op het gelaat. Templar zag echter duidelijk de alles behalve vriendelijke uitdrukking in 's mans blauwe ogen.

— Zozo, Sir Neville, U hebt het niet slecht gedaan voor de eerste avond. Gaat U soms al weg? U kunt wat ons betreft nog gerust een paar uurtjes blijven spelen. Of stelt U het misschien op prijs wanneer wij samen wat spelen? Roulette, bacarat, bridge?

— Neen, dank U, Mr. Hjørring. Het is erg vriendelijk van U, maar voor vanavond vind ik het voldoende. Ik voel, dat ik niet zou kunnen verliezen vanavond, het is dus in Uw belang dat ik maar wegga.

— Och, U schertst, Sir Neville. Hoeveel fiches hebt U wel?

— Ik heb er precies 963, Mr. Hjørring. Dat is dus bijna vijf maal zoveel als waar ik mee begonnen ben.

— Jaja, dat is een behoorlijk bedrag.

— Zoudt U mij misschien een cheque willen geven? Ik wil dan wel Kronen accepteren.

— Oh, neen, helemaal niet, Sir Neville. U krijgt ponden, zoals wij overeengekomen zijn, en wel in baar. U moet weten, dat wij nimmer betalingen over de bank laten lopen.... U zult wel begrijpen waarom.

Hij wendde zich tot de kassier en liet hem even uitrekenen hoe groot het bedrag in Engelse valuta was.

— Zo, U krijgt dan precies 4815 pond, Sir Neville.

Templar glimlachte raadselachtig toen hij de stapeltjes bankbiljetten, die Hjørring uit zijn portefeuille had gehaald, in ontvangst nam en in Maryse's handtasje borg.

— Het spijt me dat ik U voor het merendeel allemaal één-ponds biljetten moet geven, Sir Neville, zei de directeur van het casino, maar wij beschikken niet over voldoende grote coupures.

— Dat geeft helemaal niets, Mr. Hjørring, vond Templar. Al kreeg ik het in pennies uitbetaald en moest ik er een vrachtwagen voor laten aanrukken om het te laten vervoeren, zelfs dan vond ik het nog niet erg.

— Wij hopen U binnenkort nog eens terug te zien, Sir Neville, zei de directeur.

— Daar kunt U op rekenen, zei Templar. Waarschijnlijk morgenavond. A propos, tot hoe laat bent U 's nachts open?

— Tot de laatste gast weg is, Sir Neville, luidde het laconieke antwoord. In de regel zijn we tot vier á vijf uur geopend.

Templar en Maryse namen afscheid van de Deen, nadat deze hen weer naar het aangrenzende huis had teruggebracht. Toen ze het huis door de voordeur verlieten, stond de donkere Packard met James achter het stuur reeds te wachten.

In de grote zitkamer van het Hotel Atlanta, waar Templar zijn appartementen had gehuurd, dronk het drietal gezamenlijk een whiskey-soda van Deense makelij. Templar stortte het bankpapier, dat hem in het huis aan de Engtoftevej, was uitbetaald op de tafel en begon de biljetten te sorteren. Het grootste gedeelte bestond uit één-ponds biljetten, waardoor de grote som geld nogal omvangrijk was geweest. Met behulp van Maryse en James werden keurige stapeltjes van honderd pond gemaakt, die door een elastiekje bijeen werden gehouden.

Plotseling viel het Maryse echter op, dat Templar reeds geruime tijd een bankbiljet van één pond had zitten te bestuderen.

— Je doet net of het vals is, merkte ze op. Vertrouw je het soms niet? Je moet anders een gegeven paard niet in de bek kijken, John.

— Je slaat de spijkers precies op zijn kop, Maryse. Dit biljet is vals.

Hij greep een ander en hield het tegen het licht. Vervolgens bestudeerde hij aandachtig de inscripties en het papier.

— En dit is ook vals.... en dit ook.... en dit.... en dit.... en dit....

— Maar, John, je wilt toch niet zeggen, dat alles vals is, riep Maryse verbaasd uit.

— Zullen we even teruggaan, sir? vroeg James, die onmiddellijk strijdlustig werd.

— Neen, James, dat zou ons werkelijk niet veel helpen. In de eerste plaats zouden ze ons vertellen, dat het niet mogelijk is, of ons eenvoudig andere, echte biljetten geven teneinde onze mond te snoeren. Lopen we naar de politie, waar ik in dergelijke gevallen een grote afkeer van heb, dan kwalificeren we onszelf als bezoekers van klandestiene speelholen en is de goede naam van Sir Neville in éénmaal naar de haaien.

— Dus volgens jou is al dit geld vals? vroeg Maryse.

— Ja. Ik heb natuurlijk nog niet alle biljetten onderzocht, maar ik zou er een eed op durven doen dat er geen enkel echt biljet tussen zit. En dat brengt me tevens op een idee.

— Bedoelt U die opzienbarende affaire van valsmunters, waar de kranten enkele weken geleden vol over stonden? vroeg James.

— Juist, James, dat bedoel ik. Het spoor leidde toen ook naar Kopenhagen, en naar Amsterdam, en Antwerpen, kortom naar alle grote steden van West-Europa. De politie heeft opzienbarende arrestaties verricht en was volgens de dagbladen van mening, dat de hele organisatie hiermede uitgeroeid was. Maar thans blijkt wel, dat dit helemaal niet het geval is. Zal ik jullie eens iets vertellen? Die hele club, waar wij vanavond geweest zijn en waar we zo grof geld verdiend hebben, dient alleen maar als een soort wisselkantoor. Hier worden goede biljetten, ongeacht de valuta, aangenomen tegen fiches. Naderhand worden deze fiches weer tegen geld ingewisseld doch dan krijgt de speler geen echte, maar valse biljetten terug. Een zeer geraffineerde, doch bovendien uiterst eenvoudige wijze om vals bankpapier tegen echt in te wisselen.

— En wat ben je nu van plan te doen? vroeg Maryse.

— Kun je dat niet raden?

— Als ik zo vrij mag zijn iets op te mer-

ken, antwoordde James, dan geloof ik dat hierin een buitengewone kans ligt om onze activiteit weer eens te ontplooiën.

— Uitstekend, James, antwoordde Templar. Wij gaan achter deze affaire aan. Wij zullen die hele organisatie, die natuurlijk in alle landen van de wereld vertakkingen heeft, uitroeien en... bovendien zullen we trachten het echte bankpapier in handen te krijgen. Ik gaf die Niels Hjørring vanavond bijvoorbeeld duizend pond... duizend echte ponden en krijg er bijna vijf duizend valse voor terug. Dat betekent dus een definitief verlies

van vijf duizend pond. Ik zal die vijf mille terug krijgen... en met rente... met een dikke rente... met duizend procent misschien wel.

— Maar hoe wil je dat aanleggen? wilde Maryse weten.

— Dat is iets waarover ik nog niet nagedacht heb, kinderen. Maar we hebben een hele nacht voor ons en in bed krijgt men soms de wonderlijkste ideeën en ingevingen. Daarom stel ik voor, dat we onze bedden opzoeken.

Bijzondere attractie voor onze lezers!

Voor onze vaste lezers, die er toe overgaan voor 1 Maart 1949 een jaarabonnement te nemen (24 nummers) à f 7.75, stellen wij beschikbaar de realistische roman

M A S K E R A D E

door F. M. HUEBNER — (Winkelprijs f 3.50)

tegen de sterk verlaagde prijs van 1,25

Zendt ons voor 1 Maart a.s. een postwissel à f 9.— en U ontvangt franco thuis, dit bijzonder interessante boek en een heel jaar lang alle te verschijnen nummers van JOHN TEMPLAR.

Voor onze lezers in België bedraagt de abonnementsprijs fr. 130.— en leveren wij dit boek à 20.— franc eveneens franco thuis. Zij gelieve hun postwissel à fr. 150.— in te zenden vóór 1 April a. s. aan Uitgeverij LIBRIS - LANGE BEELDEKENSTRAAT 26 - ANTWERPEN.

HOOFDSTUK II

Waarin twee geldwolven elkaar aan het IJ ontmoeten en John Templar iets doet, dat in strijd is met de goede manieren.

In één der weelderige vertrekken van het Amstel-Hotel te Amsterdam zaten twee heren, gebogen over een grote kaart van Denemarken. Het gesprek, dat zij zoeven op gedempte toon hadden gevoerd, was gestokt, doordat één der mannen een hand had opgeheven en een cigaret had op gestoken.

— Neen, zei hij dan, er is een andere manier, Peter. Kijk eens hier.

Zijn vinger bleef rusten op de zuid-westelijke punt van het Deens eiland Seeland.

— In deze hoek van Seeland bevinden zich uitgestrekte graslanden, waar op geen mijlen in de omtrek een huis of boerderij te bekenen is. Dat is de aangewezen plaats om te landen, Peter. En niet in Jutland, zoals jij voorstelde. Het lijkt me het beste dat je in de buurt van Naestvel landt, want dit stadje is met een directe spoorlijn met Kopenhagen verbonden. Hoe lang denk je er over te vliegen van de Veluwe naar Naestved?

— Twee en een half á drie uur, sir.

Peter Oakes, gedomobiliseerd Kapiteinvlieger van de Amerikaanse luchtmacht, stak een cigaret op en blies de rook naar het geschilderde plafond.

— Maar betaling vooruit, zei hij dan onmiddellijk.

— Allright, antwoordde Mr. Smith. Hij haalde zijn portefeuille voor de dag en nam er twintig biljetten van honderd dollar uit, die hij voor de Amerikaan op tafel neertelde.

— Ze zijn toch echt, hè? vroeg Peter Oakes cynisch.

— Die opmerking bevalt me niet, Peter, antwoordde Mr. Smith beledigd. Je weet, dat ik eerlijk ben tegenover de mensen die voor me werken, evenals ik strikte eerlijkheid van hun verlang.

Peter Oakes maakte een gebaar met zijn hand en liet de twee duizend dollar in zijn broekzak verdwijnen.

— Geen zorg, Mr. Smith, het was maar een lolletje. Wanneer kan ik vertrekken?

Mr. Smith borg zijn portefeuille weer in de binnenzak van zijn colbert en stak aan het peukje, dat tussen zijn lippen bengelde een nieuwe cigaret op.

— Het is nu bijna twaalf uur in de middag. Wanneer ik dus voor tweeën een boodschap naar Kopenhagen stuur kan mijn vertegenwoordiger aldaar gemakkelijk na middernacht op Seeland zijn. Ik zal na de lunch opbellen. We vertrekken tegen een uur of tien vanavond naar de Veluwe, waar jouw vliegtuig staat. Om één uur precies stijgt je op. Je kunt dan tegen half vier á vier uur in de omgeving van Naestved landen, waar je opgewacht zult worden door de directeur van mijn onderneming in Kopenhagen, Mr. Niels Hjørring. Aan hem geef je de koffer met valse biljetten en neemt een andere koffer met echte biljetten van hem in ontvangst. En.... speel geen dubbel spel, Peter. Ik weet dat jullie Amerikanen geldwolven zijn en er niet voor terugdeinzen iemand voor een halve ton een loer te draaien.

— Ik ben geen grotere geldwolf dan U, Mr. Smith, antwoordde Peter Oakes onverschillig. Wanneer U me niet vertrouwt, geef ik U die twee mille onmiddellijk weer terug. Met mijn machine verdien ik overal geld. Palestina.... Indonesië.... China.... waar je maar wil....

— Met een gestolen machine, Peter, loop je gauw in de gaten.

— Dat ligt er aan wie er achter de stuurknuppel zit, Mr. Smith.

— Ik krijg sterk de indruk dat jij je capaciteiten wel eens een beetje overschat, Peter. Je mag nu tijdens de oorlog een held en een geluksvogel geweest zijn, maar houdt er rekening mee, dat het geluk je eens in de steek zal laten.

— Ik ben nooit erg ontvankelijk geweest voor overdreven pessimistische gemoedsgesteldheden, Mr. Smith. Maar, laten we liever de draad van ons gesprek weer grijpen. Ik

heb de betaling voor mijn diensten ontvangen, maar hoe zit het met de kosten.

— Kosten?

— Ja, of dacht U dat ik die machine van mij met zeewater kan stoken?

— Ik heb je tweeduizend dollar betaald, Peter, en ik geloof toch wel dat daarmee de kosten van je machine ruimschoots kunnen worden gedekt. Of dacht je soms dat ik je nog eens een paar mille zou geven voor benzine, slijtage, afschrijvingen, belastingen en wat al niet meer?

Peter zag in dat hij op dit punt geen succes mocht verwachten van de Engelsman en dus begon hij over een ander onderwerp.

— Hoeveel geld moet ik overbrengen? vroeg hij.

— In deze koffer zitten een half miljoen Kronen, honderd duizend dollars en tien duizend pond.

Peter Oakes floot zachtjes tussen zijn hagewitte tanden en trok een bedenkelijk gezicht.

— En vertrouwt U mij dat allemaal toe?

— Och, waarom zou ik niet. In de eerste plaats is het allemaal vals en loop je dus altijd de kans tegen de lamp te lopen wanneer je zou proberen het uit te geven. Wij daarentegen hebben een organisatie, die praktisch tot alles in staat is. De wijze waarop wij het valse geld tegen echt inwisselen is verbluffend. Neen, Peter, jij zult heus geen dwaze streken uithalen.

— Maar ik moet echt geld mee terug nemen, vervolgde de Amerikaan. En dat zou ik overal zonder gevaar kunnen uitgeven.

— Zullen we dit onderwerp maar niet laten rusten, Peter? vroeg Mr. Smith. Het heeft geen zin er langer over te discussieren omdat ik overtuigd ben, dat je eerlijk bent zolang een oneerlijkheid je leven zou kunnen kosten.

— Dreigementen, hè?

— Noem het zoals je wilt, Peter. A propos, ga je mee naar het restaurant voor de lunch? Ik zal dan meteen een telefoongesprek met Kopenhagen aanvragen.

Niels Hjørring, de directeur van het Kopenhaagse casino, zat in zijn privévertrek aan

het zware, eikenhouten schrijfbureau. Hij zat gebogen over de afrekening van zijn kassier, welke een glans van voldoening over zijn gebruiende gelaat deed glijden. Het waren wel in het bijzonder de cijfers, die hem tevreden stelden, want de inkomsten over de maand December hadden iedere verwachting overschreden. En dat zou zijn provisie, die hij naast het vaste salaris ontving, zeker gunstig beïnvloeden.

Toen de telefoon begon te rinkelen en hij de hoorn van de haak nam zat hij nog steeds in gedachten te cijferen.

— Hallo? riep hij.

— Hier is Sir Neville Carlisle, die U gaarne wenst te spreken, meneer, zei een stem aan het andere eind van de draad. De blikken van de directeur gleden even af naar een bloc-nota, welke open voor hem lag. In zijn eigen handschrift stond er op geschreven: Sir Neville Carlisle: £ 4815 - (vals). Ontvangen £ 1000 - (echt).

— Eh... o, laat Sir Neville maar in de kleine salon, Bjørn. Ik ben dadelijk bij hem.

Hij hing op en bleef enkele ogenblikken bewegingloos zitten. In een minimum van tijd flitsten de eigenaardigste gedachten door zijn brein. Zou Sir Neville ontdekt hebben, dat men hem valse bankbiljetten gegeven had?

Dan gleed er een cynische trek over zijn gezicht. Hij stond op, borg de papieren in de lade van zijn bureau, dat hij met een sleutel afsloot, en verliet dan de kamer.

Templar begroette de Deen met een ontwapende glimlach. Hij stond uit de lederen fauteuil op en schudde hem hartelijk de hand.

— Ja, Mr. Hjørring, het is misschien wel een vreemd ogenblik om U een bezoek te brengen, maar er zijn enkele dingen, welke ik graag met U had willen bespreken... tenzij ik U derangeeer....

— Niet in het minst, Sir Neville, antwoordde de casino-directeur. Ik sta geheel en al tot Uw dienst. Waarmede kan ik U behulpzaam zijn?

— Wel, Mr. Hjørring, begon de avonturier, zoals U zich zult herinneren won ik gisteravond maar liefst 3815 pond, hetgeen een respectabel bedrag is. Nu moet ik U bekennen, dat ik daar werkelijk geen weg mee weet, omdat ik het onmogelijk het land uit kan krijgen. Ik blijf evenwel nog geruime tijd

in Denemarken, zodat ik U zou willen verzoeken mij dit bedrag in Deense Kronen om te wisselen. Ik neem ten minste aan, dat U dit mogelijk zal zijn.

— Zeker, antwoordde de Deen opgelucht, daar is niet het minste bezwaar tegen, Sir Neville. Wilde U alles omgewisseld hebben?

— Ja, ik zou zeggen, laat ik maar alles omwisselen wat ik gisteravond ontvangen heb. Dat zijn dus 4815 pond. Zou dat gaan?

Hjørring voelde zich plotseling toch niet meer zo zeker van zijn zaak en kneep even de ogen dicht.

— Och, antwoordde hij dan weer onmiddellijk, dat zal wel gaan.

— Het hoeft niet dadelijk, hoor, want ik was toch van plan om vanavond te komen spelen. Ik kan het dan wel inwisselen. En misschien verlies ik dit keer wel alles.

— Ja, dat is het spel, Sir Neville, orakelde de Deen.

Plotseling begon de telefoon te rinkelen. Hjørring mompelde een excuus en liep naar het toestel. Hij nam de hoorn van de haak en zei:

— Hallo?

Templar spitste zijn oren doch hij was niet in staat ook maar één woord van hetgeen de persoon aan het andere eind van de lijn zet te verstaan. Weliswaar hoorde hij het kraken van de hoorn, doch de betekenis der woorden, die wellicht in het Deens uitgesproken werden, ontgingen hem ten ene male.

De spreker aan het andere eind van de draad hield op en onmiddellijk antwoordde Hjørring in het Deens:

— Houd de verbinding aan, Bjørn, ik neem het gesprek in mijn werkkamer over.

Alhoewel Templar geen woord Deens sprak had hij deze zin zonder enige moeite kunnen verstaan. Hij gaf hiervan evenwel geen blijk en liet zijn blikken achteloos langs de gedrapeerde wanden van het vertrek glijden.

Hjørring legde de hoorn terug op de haak en wendde zich tot de Engelsman.

— Ik vraag U beleefd mij een kort ogenblik te willen excuseren, Sir Neville, zei hij. Er is iemand, die mij dringend wil spreken. U zoudt mij ten zeerste verplichten indien U zo vriendelijk zoudt willen zijn even te wachten. Het zal niet lang duren. Een ogenblikje, alstublieft....

Hij draaide zich om en werd door een beminnelijke glimlach van Templar tot aan de deur begeleid. De avonturier zag hoe de deur achter de Deen dichtviel en vervolgens luisterde hij enkele ogenblikken scherp naar de zich verwijderende voetstappen van de man over de gang. Toen hij kort daarop een deur open hoorde gaan sprong hij uit zijn fauteuil overeind, liep naar het telefoontoestel en lichtte voorzichtig de hoorn op. Veiligheids-halvè legde hij zijn rechterhand op de microfoon terwijl hij de hoorn stijf tegen het oor drukte. Geruime tijd hoorde hij niets doch dan vernam hij plotseling een zacht klikkend geluid onmiddellijk gevolgd door Hjørrings stem:

— Hallo, hier is Hjørring, sprak de directeur van het Kopenhaagse casino in het Engels.

— Mr. Hjørring, U spreekt met Smith, klonk een stem in het Engels aan het andere eind van de lijn.

— Oh, hoe maakt U het, Mr. Smith? vroeg Hjørring onderdanig beleefd.

— Uitstekend, mijn waarde heer. Ik hoop van U hetzelfde. Vertel eens, hoe gaan de zaken?

— Buitengewoon goed, Mr. Smith. De maand December heeft ons een recordcijfer bezorgd.

— Schitterend, riep Mr. Smith uit. Het is maar goed, dat ik U dus even opbel, want ik maakte me eerlijk gezegd een beetje bezorgd over Uw voorraad. Ik denk wel, dat die aardig geslonken is sedert mijn laatste bezoek, hè?

— Ja, ik zou best een stevige aanvulling kunnen gebruiken, Mr. Smith.

— Ja, dat dacht ik wel. Die is dan ook al zo goed als onderweg. Ik zou zeggen, gaat U onmiddellijk naar Naestved op het eiland Seeland. Tussen half vier en half vijf vannacht kunt U Peter Oakes verwachten. Eh.. U geeft hem natuurlijk Uw eigen artikelen mee als compensatie, hè?

— Vanzelfsprekend, Mr. Smith. Het is behoorlijk wat, hoor.

— Des te beter, vond Mr. Smith. U weet toch wel op welke wijze U Peter Oakes moet ontvangen, niet waar?

— Ja, ik heb het meer bij de hand gehad, Mr. Smith. Maakt U zich daarom maar geen

zorgen. Het is toch drie maal rood en dan drie maal wit, niet waar?

— Juist, Mr. Hjørring. Maar zorg vooral voor goede grond, hè? U weet wat zoiets waard is. Dan wens ik U verder veel succes, Mr. Hjørring en tot wederhoren.

— Tot ziens, Mr. Smith.

Templar hoorde een klik en onmiddellijk daarna hing hij zelf ook op. Hij ging weer in zijn fauteuil zitten en pijnigde zijn hersens, om de ware betekenis te bevroeden van het schijnbaar onschuldige gesprek, dat hij zojuist had kunnen afluisteren. Vannacht tussen half vier en half vijf kwam Peter Oakes naar Naestved op Seeland. Hjørring moest voor goede grond zorgen en het teken was drie maal rood en drie maal wit. Dit laatste sloeg wellicht op lichtsignalen, die Hjørring moest geven. Hieruit kon men afleiden, dat Peter Oakes met een vliegtuig kwam en dat Hjørring voor een goed landingsterrein moest zorgen. De voorraad begon op te raken had Hjørring gezegd, dat betekende ongetwijfeld, dat de voorraad valse bankbiljetten uitgeput begon te raken en dat Peter Oakes nu kwam om een nieuwe voorraad te brengen, terwijl hij vanzelfsprekend de goede biljetten mee terug moest nemen. Het begon Templar steeds duidelijker te worden, dat de bende valsmonsters over vele landen vertakkingen had. Maar waar had Mr. Smith gestaan toen hij Kopenhagen opbelde. Londen, Amsterdam, Brussel of misschien Parijs. Slechts Londen of Amsterdam kwamen in aanmerking, vond hij, aangezien de actieradius van de meeste toestellen niet groot genoeg is om de afstand Kopenhagen—Parijs heen en terug af te leggen zonder benzine bij te laden. Templar hoorde hoe ergens een deur werd geopend en gesloten en hoe langzame voetstappen over de gang in de richting van de salon kwamen. Hij trok zijn gelaat in een neutrale plooi en wachtte af.

Kort daarop betrad de casino-directeur opnieuw de salon.

— Ik hoop, dat ik U niet te lang heb laten wachten, Sir Neville, verontschuldigde hij zich, maar het duurde nog al even voor ik met die persoon afgehandeld had.

— O, het betekende niets, antwoordde Templar glimlachend, terwijl hij de as van zijn cigaret nipte. Ik geloof, dat ik U verder niet langer zal behoeven op te houden, Mr.

Hjørring. Zoals afgesproken kom ik vanavond naar het casino en zal dan de ponden, welke ik van U ontvangen heb tegen Kronen inwisselen, niet waar?

— Uitstekend, Sir Neville, antwoordde de Deen. Ik vrees echter, dat ik zelf niet aanwezig zal kunnen zijn vanavond, tenzij U heel vroeg komt.

— Ik was van plan tegen een uur of negen te komen. Bent U er dan nog?

— Negen uur? Neen, dan ben ik reeds weg, maar dat hindert toch niet, Sir Neville. Ik zal een boodschap aan mijn kassier geven, dat hij U het geld omwisselt. Schikt U dat?

— Volkomen, Mr. Hjørring. Laat ik U dan nu niet langer ophouden.

Templar stond op, knoopte zijn overjas dicht en greep zijn hoed van het tafeltje.

— A propos, zei hij alvorens afscheid te nemen, ziet U Mr. Nairn nog wel eens? Het zou prettig zijn, wanneer ik hem hier eens kon ontmoeten?

— Ik heb Mr. Nairn het laatst met de Kerstdagen gezien, Sir Neville, antwoordde de Deen. Maar hij is voor Oudejaarsavond weer naar Engeland teruggekeerd. Het is echter mogelijk, dat hij vandaag of morgen weer plotseling voor mijn neus staat. Ik zal U dan wel even opbellen in Uw hotel. Waar logeert U als ik vragen mag?

— Hotel Atlanta, Mr. Hjørring. Nu dan, tot spoedig ziens.

De beide mannen schudden elkander de hand en even later stapte Templar in de donkere limousine, die voor de deur had staan wachten en kreeg James, die achter het stuur zat, opdracht naar het hotel terug te rijden.

* * *

Het weer was allesbehalve gunstig toen Mr. Smith en Peter Oakes in de voor het Amstel Hotel geparkeerd staande Cadillac stapten en in snelle vaart over het Tulppelein reden in de richting van de Sarphatistraat.

Een trage motregen dwarrelde naargeestig omlaag, de straatlantaarns waren allen door een soort van aureool omkranst en het zwarte asfalt glom gevaarlijk. Er was weinig verkeer op straat. Over de trottoirs liepen donkere schimmen, diep weggedoken in de kra-

gen van hun jassen en de handen in de zakken.

Kortom het was zo'n karakteristieke Januari-avond; midden in de winter, evenwel met geen enkel teken van sneeuw of vorst maar des te meer regen en mist.

— Waar staat je machine precies, Peter? verbrak Mr. Smith na enige tijd de stilte.

— Niet ver van de kust van het IJselmeer, tussen Nijkerk en Harderwijk.

— Dan rijden we maar over Amersfoort, vind je ook niet?

Peter Oakes gaf niet dadelijk antwoord. Hij trok een kaart onder zijn windjak vandaan en bleef bij het licht van zijn elektrische zaklantaarn enkele ogenblikken verdiept in de geografische tekening van de Veluwe.

— Ja, antwoordde hij dan, over Hilversum en Amersfoort is de vlugste weg. Na Amersfoort moeten we dan naar het Noord-Oosten afslaan.

Het gesprek stakte en Peter Oakes sloot de ogen, terwijl Mr. Smith's blikken onafgebroken op het glimmende wegdek gericht bleven.

De wagen reed in tamelijk snel tempo door het Oostelijk gedeelte van de stad, door de Watergraafsmeer, langs het Kerkhof en dan boog de Amerikaanse wagen scherp naar links om de Muiderstraatweg op te rijden.

— Peter, slaap je? sprak Mr. Smith na enige tijd.

Vanuit de bonkraag van het windjak klonk een dof gebrom. De Amerikaan sloeg de ogen op en ging wat rechter op zitten.

— Denk je dat het weer goed genoeg is om te vliegen? Ik bedoel, zul je geen last onder vinden van het laaghangende wolkendek?

Peter Oakes boog zijn hoofd wat naar rechts en tuurde enkele ogenblikken door het beslagen venster naar de donkere hemel.

— Zal wel gaan, denk ik, antwoordde hij dan. De wolken zullen me meer last bezorgen bij het dalen dan bij het starten. U had die Hjørring moeten vragen hoe het weer in Denemarken is.

— Dat zal wel niet veel met Nederland verschillen veronderstel ik.

— Dat veronderstelt U, maar ik ben daar nog niet zo zeker van. Stel voor dat de wolken te dicht over de grond hangen of dat het mistig is, hoe zal ik dan die lichtkogels van Hjørring kunnen zien.

— Het is het beste dat je zo laag mogelijk vliegt zodra je de kust gepasseerd bent.

— Om dan onverwacht tegen de een of andere in de weg staande kerktoren op te vliegen, hè? Hebt U eigenlijk al eens achter de stuurknuppel in een cockpit gezeten?

Mr. Smith moest deze vraag ontkennend beantwoorden.

— Dan zou ik ook maar geen veronderstellingen opperen met betrekking tot de eventuele vliegmogelijkheden. Ik zal opstijgen wanneer het weer niet slechter wordt, omdat ik nu eenmaal een waaghals ben. Maar je hebt grote kans, dat ik genoodzaakt zal zijn terug te keren of ergens anders te landen.

— Wat is de actieradius van je machine?

— Vijftien honderd kilometer.

— Dus groot genoeg om eventueel terug te keren, veronderstelde Mr. Smith.

— Ja, groot genoeg.

— En heb je benzine genoeg?

— Voldoende, antwoordde de Amerikaan. Voordat ik de kist op de Veluwe neerzette heb ik op Schiphol getankt.

— Geen moeilijkheden gehad?

— Geen enkele. Mijn papieren zijn toch in orde

Het gesprek stakte andermaal en de Cadillac vervolgde ronkend zijn weg over de spaarzaam verlichte straatweg in de richting van Amersfoort.

Even later was het Peter Oakes, die de stilte verbrak.

— Bent U eigenlijk de leider van die organisatie, Mr. Smith? vroeg hij.

De aangesprokene draaide even het hoofd naar de vrager en richtte dan zijn blikken weer op het glimmende wegdek.

— Je bent nogal nieuwsgierig, Peter, gaf de Engelsman ten antwoord. Waarom vraag je dat? Heb je er enig belang bij of maakt het soms verschil voor jou uit of ik baas dan wel een handlanger ben?

— Het kan me maar weinig schelen, antwoordde de Amerikaan. Maar er komen zo af en toe wel eens vragen in een mens op, die hem bezighouden en die hij dan graag beantwoordt. Nou, bent U de baas of niet?

— Neen, ik ben niet de baas, Peter.

— Wie is dan de baas?

— Nu word je werkelijk al te nieuwsgierig. Waarschijnlijk geloof je zelf niet, dat je op deze vraag van mij een antwoord krijgt, is het wel?

— Och waarom niet? U bent een handlanger en ik ook. Wat is er dus eigenlijk voor verschil tussen ons beiden? Alleen dan dat U de baas waarschijnlijk wel kent en ik niet.

— In vele gevallen is onwetendheid een grote deugd, Peter. Wat je niet weet kan je niet vertellen ook. Laat dat probleem dus met rust. Je wordt goed betaald voor je werk en laat dat je voldoende zijn. Ga niet zitten visen wie er eigenlijk achter die organisatie schuilt. Wat maakt het voor verschil uit? Ik kan je wel verzekeren, dat niemand de baas kent... ik evenmin.

— Maar U heet evenmin Smith als ik, stel de Peter Oakes vast.

— Als ik je zei, dat ik Miller heette, of Brown, zou je het dan geloven? Wat betekent een naam? Indien ik je er een plezier mee kan doen wil ik jou graag Brown of Miller noemen.

— Neen, dank U. Ik heet Oakes en zo blijft het.

— We hebben Amersfoort nu achter ons en ik ben op weg naar Nijkerk. Jij moet dan maar zeggen hoe we rijden moeten, Peter.

De piloot knikte en scheen weer in te dommelen.

Een half uur later hield de luxe Cadillac stil op een eenzame plaats op de Veluwe, ergens tussen Nijkerk en Harderwijk. De wagen bleef staan op een smal zandpaadje, dat aan weerszijden begrensd werd door donkere heidevelden, die een sterke, vochtige geur verspreidden.

De beide mannen verlieten de wagen en liepen over de vlakte in de richting van de kust. Peter Oakes ging voorop terwijl Mr. Smith met een koffer in de hand volgde. Na ongeveer vijf honderd meter gelopen te hebben, hield de Amerikaan stil voor een houten loods, die vanuit de duisternis opdoemde. Hij opende zwijgend de grote, houten deuren en stapte naar binnen, nadat hij de koffer van de Engelsman had overgenomen. Mr. Smith bleef buiten staan en hoorde even later dat de motoren van het vliegtuig aangezet werden. De hele omgeving scheen te dreunen onder het geweldige lawaai, dat vanuit de loods naar

buiten kwam. De zoeklichten van het vliegtuig werden ontstoken en wierpen een driel tal brede stralenbundels naar voren, waardoor het hele terrein helder verlicht werd. Dan taxiede de machine langzaam naar buiten, reed ongeveer honderd meter door en eerst toen zag Mr. Smith, dat de vleugels van het toestel tegen de romp waren opgeklapt. Peter Oakes liet de twee motoren langzamer draaien en keek vanuit het geopende raampje van de cockpit aandachtig toe hoe de vleugels langzaam opengevouwen werden en zich strekten totdat ze loodrecht op de romp stonden.

— Geen moeilijkheden? schreeuwde Mr. Smith de Amerikaan toe.

— Alles Okay, riep Oakes terug.

Hij zwaaide met zijn rechter hand door het raampje, schoof dan het glas dicht en zette de motoren weer op volle kracht. Mr. Smith liep enkele stappen achteruit en hield angstvallig zijn hoed vast, ten einde te voorkomen, dat deze door de geweldige wind, welke de beide propellers veroorzaakten, werd afgerukt.

De machine taxiede langzaam vooruit, draaide enkele malen van haar rechte koers af en begon dan sneller en sneller over het terrein te rijden. Kort daarop, toen de motoren op topcapaciteit draaiden, schoot de machine als een raket vooruit en verhief zich tegelijkertijd van de grond. De zoeklichten bogen omlaag en wierpen hun stralenbundels op de heidevlakte, die steeds dieper onder de machine wegzonk.

Mr. Smith bleef geruime tijd staan en volgde met half toegeknepen ogen de drie stralenbundels, die dan plotseling uitflaptten en de machine aan het oog onttrokken. Vaag drongen de gekleurde verkeerslichtjes van het toestel door de duisternis tot hem door en toen de machine door het laag hangende wolkendek verdween en alleen nog maar het steeds zwakker wordende geronk van de motoren de stilte verbrak, draaide de Engelsman zich om en liep langzaam, met een glimlach van voldoening op zijn lippen weg, om met zijn wagen naar de hoofdstad terug te keren.

Wanneer U een abonnement neemt op de Templar-serie, worden U de nummers thuis gestuurd. En het is voordeliger!!!

HOOFDSTUK III

Waarin John Templar voor de verandering eens een golfbroek draagt en een ontmoeting plaats heeft tussen James' schouder en een schoen.

Naarmate de machine van Peter Oakes de Deense eilanden naderde, werd het weer beter. Boven de Oostzee joegen de dikke wolkenbanken aanzienlijk hoger in Westelijke richting dan boven Duitsland en Nederland. Op gezette tijden werd er een bres in het wolkendek geslagen en kreeg een volle maan gelegenheid haar gele stralen in het donkere water van de zee te weerkaatsen. Door de sterke Oostenwind, die de machine herhaaldelijk uit de koers dreigde te stoten, was de mist weggevaagd en was er beweging gekomen in de laaghangende wolken.

Peter Oakes, die op een hoogte van ongeveer drieduizend meter vloog, boorde zijn blikken door de duisternis. Hij liet de machine een paar honderd meter dalen, door het wolkendek heen en ontdekte plotseling schuin voor zich de kust van Laaland, die in het licht van de doorbrekende maan scherp afstak tegen de glinsterende waterspiegel.

Plotseling zakte het vliegtuig op zijn kant en nam een schuine duik omlaag in de richting van de kust. Snel naderde het toestel de begane grond en met enige moeite kon Peter Oakes de lichten van een dorp ontdekken. Hij hield nu scherp in Noordelijke richting aan en terwijl hij met één hand de stuurknuppel hanteerde, greep hij met zijn andere een opgevouwen kaart, die naast hem lag. Gedurende enkele ogenblikken bestudeerde hij het nog te vliegen traject, legde dan de kaart weer terug en trok de machine omhoog. Hij hield iets meer naar het Oosten aan en na geruime tijd gleeed de noordkust van Laaland onder hem weg en scheerde de machine over de Vordingborg Baai in rechte lijn op het stadje Naestved af.

Ongeveer tien minuten later greep Peter Oakes opnieuw de kaart en hield deze enkele ogenblikken onder het kleine lampje op het dashboard. Hij vergeleek de lijnen op de kaart met die van de voor hem opdoemende kust

van Seeland en duwde dan de stuurknuppel langzaam schuin naar voren. Het gevechtstoesel zakte scherp naar rechts af en dook in duizelingwekkende vaart omlaag. Het gieren van de wind langs de romp van de machine drong duidelijk tot in de cockpit door. Peter's ogen waren strak op de snel naderbij komende kust gericht, die zich scherp en oneffen voor hem begon af te tekenen. De maan kwam vanachter een wolkenbank te voorschijn en zette de zuidelijke rand van het eiland in een helder licht. Peters lippen vertrokken zich tot een brede grijns, terwijl hij aandachtig de kustlijn bestudeerde. Dan trok hij de stuurknuppel langzaam naar zich toe, de vaart van de machine werd ingehouden en langzaam kwam deze in horizontale stand.

Op een hoogte van zes à zevenhonderd meter passeerde hij nu de kust en vloog in een wijde cirkel om de Svinborg Baai, waaraan het stadje Naestved gelegen was. Hier en daar brandden enkele lichtjes, de scheepjes in de haven wiegden op de deining van het water en een zoeklicht wierp een dikke lichtbundel in het rond. Verder lag Naestved vredig in ruste. Peter trok de machine iets op en draaide over de baai in Westelijke richting, passeerde de in het maanlicht glinsterende spoorbaan naar Slagelse en daalde tot op drie honderd meter, waarna hij het gebied ten noorden van de spoorbaan begon af te vliegen.

Ieder ogenblik verwachtte hij drie rode lichtkogels beneden hem te zien opschieten, doch hoe hij ook tuurde, niets was er dat op Hjørdings aanwezigheid kon duiden.

Even voorbij het dorpje Vibro, aan de spoorlijn van Naestved naar Slagelse, stond een donkere gedaante in de schaduw van een

oude boom. De bladerloze takken hingen als de armen van een verweerd skelet over hem heen en wierpen grillige schaduwen op de harde grond. De man, gekleed in een donkere jas, droeg een grijze pet op het hoofd. De brede rand overschaduwde de ogen, die nu en dan onderzoekend de hemel afloerden. Het scheen, dat hij op iets of iemand stond te wachten. Herhaaldelijk keek hij in het licht van de maan op de lichte wijzerplaat van zijn polshorloge en dan zuchtte hij diep. Deze man was Niels Hjørring, directeur van het Kopenhaagse casino, die in opdracht van Mr. Smith op het vliegtuig van Peter Oakes stond te wachten. Naast hem — tegen de stam van de boom — stond een donkere koffer, die een vermogen bevatte.

Aan de andere zijde van de spoorbaan, tegen de glooiende helling van de dijk, lagen drie donkere gestalten. Hun hoofden kwamen juist boven de dijk uit en drie paar ogen tuurden over de glimmende rails in de richting van de oude boom.

John Templar, die in het midden lag, zag er wel enigszins anders uit dan gewoonlijk. In zijn golfbroek met dikke wollen sportkousen en schoenen met brede neuzen, zou men niet zo gemakkelijk de Grote Avonturier herkend hebben. Te meer daar zijn gezicht dusdanig veranderd was, dat zelfs James en Maryse verbaasd waren geweest over deze metamorfose. Het smalle gebruiende gelaat was aanzienlijk korter en ronder, de slanke neus was breder en de wenkbrauwen waren eens zo dik, terwijl een brede, donkere snor de gehele bovenlip bedekte.

In deze vermomming had hij die middag een bezoek gebracht aan het politiebureau van Naestved, waar hij de dienstdoende inspecteur ingelicht had met betrekking tot de plannen van Niels Hjørring.

— Hoe bent U aan die inlichtingen gekomen? had inspecteur Elo gevraagd. En wie bent U eigenlijk?

— Ik ben niet van plan U op deze vragen antwoord te geven, inspecteur Elo, had Templar geantwoord, terwijl zijn ogen achter de dikke brillenglazen vrolijk hadden getinteld. Dat zijn factoren van zeer bijkomstige aard.

— Maar kunt U ons verzekeren, dat wij de bende valsmunters, die in Denemarken opereert, in handen krijgen indien wij op Uw voorstel ingaan?

— Vergist U zich niet, inspecteur, had Templar geantwoord. De valsmunters zelf houden zich zeer zeker niet in Denemarken op. Ik heb goede reden om aan te nemen, dat de centrale zich elders in Europa bevindt. Maar er is een organisatie in Uw land werkzaam, die belast is met het omwisselen van de valse bankbiljetten tegen echte.

Templar had vervolgens nauwkeurige inlichtingen verstrekt met betrekking tot het klandestiene casino in de Engtoftevej te Kopenhagen en de inspecteur verzocht, zich onmiddellijk met het hoofdbureau van politie in de Deense hoofdstad in verbinding te stellen teneinde tijdig een inval in het casino te doen uitvoeren.

— Maar waarom bent U zelf niet naar het hoofdbureau in Kopenhagen gegaan? had de inspecteur willen weten.

— Omdat de tijd mij daartoe ontbrak, inspecteur. En als U nu naar mijn plannen wilt luisteren, zal ik U precies vertellen wat er gaat gebeuren.

— Ik luister, Mister...

— Eh.. noemt U mij Jeffers voor het gemak. Welnu, vannacht, of liever morgenochtend tussen half vier en half vijf zal er in de onmiddellijke omgeving van Naestved een vliegtuig landen. Dit vliegtuig zal worden opgewacht door Niels Hjørring, de directeur van het casino in Kopenhagen. Deze Hjørring heeft een koffer met een groot bedrag aan geld bij zich...

— Vals?

— Neen, echt geld, inspecteur. Hij moet deze koffer aan de piloot overhandigen, die hem op zijn beurt een koffer met valse bankbiljetten zal geven. U begrijpt waarschijnlijk wel de bedoeling. Het echte geld, dat tegen het valse is omgewisseld, verlaat Denemarken langs een geheime luchtweg om naar de centrale te worden gebracht. Hjørring heb ik vanmiddag reeds in het stadje gezien. Hij is thans bezig de omgeving te verkennen teneinde een geschikt landingsterrein uit te zoeken. Tegen het avondeten keert hij weer naar het hotelletje, waar ik hem gezien heb, terug, om dit morgenochtend tegen een uur of drie te verlaten, denk ik. Wij zullen Hjørring op dat moment dienen te volgen.

— Maar waarom zouden we hem niet onmiddellijk arresteren? had de inspecteur gevraagd.

— Op grond waarvan, inspecteur? Hebt U soms doorslaggevende bewijzen tegen hem? Die had de inspecteur niet gehad.

— Juist, had Templar vervolgd, wij moeten Hjørring dus grijpen op het moment, dat hij de koffer met vals bankpapier van de piloot in ontvangst heeft genomen en zich daarmee wil verwijderen....

— Maar het toestel en de piloot dan?

— Zodra de machine geland is en stilstaat komen wij te voorschijn. Wij, dat wil zeggen, ik en mijn beide assistenten....

— Bent U soms een particulier-detective?

— Zo zoudt U het kunnen noemen, inspecteur. Ik kom dus met mijn twee assistenten te voorschijn en stellen zowel de piloot als Hjørring buiten gevecht. Ik geef U een signaal en U komt met Uw mensen te voorschijn. Begrijpt U mijn bedoeling?

Inspecteur Elo had het begrepen, vooral nadat Templar nog een paar toelichtingen had gegeven, en daarom lagen Templar, James en Maryse op dat uur in de vroege ochtend tegen de spoordijk in de omgeving van Naestved en stond Inspecteur Elo met zes agenten twee honderd meter verder achter een verlaten veeschuur.

— Hoe laat is het, Sir? fluisterde James, die ongeduldig begon te worden.

— Tien over half vier, James, fluisterde de Grote Avonturier terug. De machine is overtijd.... Hjørring zal wel ongerust beginnen te worden.

— Het is anders uitstekend vliegweer, Sir, constateerde James.

— Inderdaad; hier althans, maar je weet niet hoe het boven Holland en Duitsland is.

— Is het terrein goed genoeg om een veilige landing te maken? vroeg Maryse.

— Ja, antwoordde Templar. De vorst van de laatste weken heeft de grond dusdanig gehard, dat men zich geen beter landingsterrein kan wensen.

— Maar de regen van de laatste twee dagen dan.

— Is niet in staat geweest de grond te ontdoen, Maryse. Heus, de piloot mag wensen nooit een slechter terrein onder zich te krijgen als dit.

Plotseling hief hij het hoofd iets meer op en met zijn oor naar de hemel gericht, luis-

terde hij enkele seconden scherp naar een vaag geluid, dat zijn trommelvliezen had doen trillen.

— Hoor je wat? vroeg Maryse.

— Ik meen iets te horen, ja.... luister eens goed.... dat doffe gebrom.... het komt vanachter ons naderbij.

Maryse en James luisterden eveneens aandachtig.

— Ja, ik hoor het ook, Sir, antwoordde de reus. Dat zal hem zijn, denk ik. Kijk eens, Hjørring komt onder de boom vandaan.

De Deen was inderdaad uit zijn schuilplaats te voorschijn gekomen en liep nu langzaam in Noordelijke richting, van de spoorbaan af.

Plotseling weerklonken drie zachte ploffen door de nachtelijke stilte, onmiddellijk gevolgd door een scherp, sissend geluid. Drie helderrode lichtkogels stegen van de grond op en vlogen schuin omhoog naar de donkere hemel.

Templar en zijn vrienden keken scherp toe en volgden de baan van de lichtkogels. Toen ze uitdoofden richtten zij hun blikken naar de hemel boven hen, vanwaar nu duidelijk het ronkend geluid van vliegtuigmotoren tot hen doordrong.

Plotseling greep Templar Maryse's arm beet.

— Kijk, het toestel geeft antwoord, fluisterde hij. Precies tussen die twee wolken in zie je een rood, een groen en een wit licht. Dat is de machine, waarop we hebben gewacht.

Templar keek achter zich en probeerde enig teken van leven in de omgeving van de veeschuur te zien, doch alles bleef rustig en geen vin scheen zich te bewegen.

— Wat doen we, Sir? vroeg James. Gaan we achter die Hjørring aan of blijven we liggen tot het toestel geland is.

— Voorlopig blijven we waar we zijn, James. Zodra we de machine zien landen, komen we te voorschijn en begeven ons er voorzichtig heen. Voorzichtig, want de piloot mag ons niet zien.

— Anders maakt hij stellig onmiddellijk rechtsonkeert, suggereerde Maryse.

— Daar heb je inderdaad veel kans van.

Op dat moment weerklonk andermaal, weliswaar aanzienlijk zachter, doch niettemin duidelijk waarneembaar, het doffe geknal van

afschietende lichtkogels. Ditmaal waren het drie witte kogels, die in bijna horizontale richting over het terrein schoten en enkele ogenblikken later op de grond terugvielen en uitdoofden.

— De machine draait, fluisterde Templar. Hoor maar, hij trekt omhoog.

Duidelijk hoorde men de machine klimmen en dan kwam het geluid weer naderbij. Het toestel had een cirkel boven het terrein gemaakt en keerde nu naar de oorspronkelijke aanvliegerichting terug om zich gereed te maken voor de landing.

Templar en zijn vrienden volgden ingespannen het toestel, dat door het luide motorgeronk vrij nauwkeurig zijn plaats aangaf.

— Daar komt hij, fluisterde Templar iets luider. Hij komt vanachter ons aan. Hoor, hij zakt... vreemd.. de verkeerslichten branden niet meer...

Doch op hetzelfde moment boorden zich drie dikke lichtbundels door de duisternis. Het waren de zoeklichten van het vliegtuig, die het landingsterrein moesten verlichten.

Het toestel was nu ongeveer boven hun hoofden en bevond zich op ongeveer twee honderd meter hoogte. Men kon de romp en de vleugels duidelijk onderscheiden en Templar constateerde zelfs, dat het landingsgestel reeds uitgelaten was.

— Kom, fluisterde hij, James en Maryse aanstotend. We kruipen over de spoorbaan heen nu het toestel ons gepasseerd is. Hjørring loopt reeds vooruit met zijn koffer.

Hij draaide zich om en plaatste beide handen als een roeper aan de mond. Dan weerklonk het krassend geluid van een kraai en onmiddellijk traden vanuit de schaduw van de vreeschuur een aantal mannen te voorschijn, die zich snel in de richting van de dijk begaven. Toen ze op een tiental meters genaderd waren riep Templar Inspecteur Elo toe:

— Blijf achter de dijk liggen, inspecteur. Als ik weer een krassend geluid maak, komt U naar het toestel toe, maar dan snel.

En op hetzelfde moment klom hij door zijn vrienden gevolgd tegen de berm van de spoordijk op en verdween weldra aan de andere kant in de diepte.

Bij de boom, waar Hjørring had staan wachten, werd even stilgehouden. Men zag hoe het toestel vaste grond onder de wielen had gekregen en langzaam omdraaide en naar

de plaats, waar de Deen met een scherpe lantaarn stond te wachten, taxiede.

— Voorwaarts, commandeerde Templar, terwijl hij een revolver uit de zak van zijn jas haalde. James en Maryse volgden zijn voorbeeld en renden achter de Grote Avonturier aan in de richting, van de machine.

Op een gegeven moment hield Templar even zijn pas in en keerde zich om.

— We moeten naar links lopen en in een grote bocht om het toestel heen gaan. Op die manier kunnen we niet gezien worden, want de deur van de cabine bevindt zich aan deze kant.

En dan begon hij weer te lopen. Men maakte een grote boog om het vliegtuig heen en liep zo hard men kon. Het geluid van hun voetstappen werd totaal verdrongen door het lawaai, dat de beide motoren maakten, en in dit opzicht was er dus niets te vrezen. De zoeklichten waren uitgeschakeld, zodat de omgeving van de machine geheel in het duister lag.

Zij bevonden zich nu alle drie opzij van het vliegtuig, onzichtbaar voor Hjørring en de piloot, die inmiddels vanuit de cabine te voorschijn was gekomen. Toen gaf Templar het sein recht op de machine toe te lopen.

In loopoppas ging het in richting van het donkere gevaarte, dat dreunend onder het geronk van de motoren uit de duisternis opdoemde. Bij de roeren bleef Templar staan en hield zijn vrienden even tegen.

— Wachten jullie hier, riep hij tamelijk luid, ik loop naar voren en zal Hjørring buiten gevecht slaan, zodra de piloot met de koffer naar binnen kruipt. Jij komt me dan onmiddellijk te hulp, James, terwijl Maryse eerst komt wanneer ik haar roep.

Hij wierp een blik om de staart van het toestel, trok de hoed iets dieper over de ogen en drukte even tegen zijn imitatiesnor. Dan keerde hij om en sloop snel langs de wand van de machine in de richting van de cabine-deur, waarin de piloot juist met een koffer was verdwenen.

Hjørring scheen iets te hebben gezien, want plotseling wendde hij het hoofd om en slaakte een rauwe kreet. Hij trok zijn hand uit de zak van zijn jas en een scherpe knal weerklonk, terwijl een rode vuurstraal in Templar's richting schoot. De avonturier had zich juist bijtijds onder de romp van het toestel geworpen en hem werd hierdoor de kennis-

making met een dodende kogel bespaard gebleven. Hij liet de Deen echter geen gelegenheid om nogmaals te vuren, want nauwelijks had hij de kogel langs zich heen horen suizen of hij was al weer van onder de romp vandaan. Met vooruitgestoken handen dook hij in de richting van Hjørring's benen. De man wankelde, nadat Templar's handen zich als duimschroeven om 's mans enkels hadden geslagen en nog voordat James ter plaatse was aangekomen, rolden de beide mannen als dollen honden over de harde grond. James van zijn kant bekommerde zich maar weinig om het lot van zijn meester en zonder te aarzelen liep hij op de openstaande deur van de cabine toe om met de piloot af te rekenen. Hij greep met beide handen de deurpost beet, wilde zich optrekken, toen plotseling een gedaante vanuit het interieur voor hem opdook. Peter Oakes was door het schot gealarmeerd en had zijn koffer in de steek gelaten om te zien wat er aan haperde. Zonder zich ook maar één seconde te bedenken trok hij zijn voet op en gaf James een geweldige trap tegen de schouders, waarna hij uit de cabine sprong en zich op de reus wierp. Doch hij had beter de deur van de cabine dicht kunnen werpen en er met zijn toestel van door gaan, want toen zijn lichaam eenmaal op dat van de reus was aangeland scheen zijn lot beslist. De reus, die door de pijn in de schouder, tot razernij was gebracht, voelde hoe het lichaam van de piloot, met een slag op het zijne terecht was gekomen. Hij sloeg zijn beide benen om de Amerikaan heen, greep 's mans nek tussen zijn twee geweldige handen en slingerde het lichaam met alle kracht, die hij bijeen kon brengen van zich af. Onmiddellijk was hij overeind, greep de piloot beet, diende hem achtereenvolgens een kaak- en een maagstomp toe, zodat de man als een smeltende ijspegel door midden brak en beurde het met zijn gespierde armen van de grond. Enkele ogenblikken zweefde Peter Oakes als de horizontale schroef van een heliportère boven de grond, om dan met een geweldige slag tegen de bevroren aarde te worden geslingerd. James draaide zich om en zag hoe zijn meester nog steeds in een gevecht op leven en dood was gewikkeld met de Deen, die schijnbaar over enorme lichaamskrachten beschikte. Juist wilde hij de man vastgrijpen en met hem afrekenen, toen Maryse zijn arm vastgreep en in de richting van de spoordijk wees.

James blikken verstarde toen hij een zevental donkere gedaanten in looppas over het terrein zag komen in hun richting.

— Vlug, spring in de machine, riep hij en tegelijkertijd greep hij Hjørring in zijn nek en gaf hem met zijn geweldige vuist een dreunende slag boven op de schedel. Door het geluid van de slag keek Templar op en wist zijn val te voorkomen.

— De politie komt er aan, Sir, riep James, we moeten maar verdwijnen.

Templar hijgde en bemerkte, dat hij zijn snor tijdens het gevecht was verloren.

— Ja, antwoordde hij, maar waar is de piloot.

— Die is voorlopig kalm, Sir. Kom, stap U nu in, daar heb je ze al.

— Waar is die piloot, James, schreeuwde Templar, we moeten hem meenemen.

James scheen plotseling de juiste bedoeling van zijn meester te bevroeden. Zonder een woord te zeggen draaide hij zich om, liep naar het roerloze lichaam van Peter Oakes en beurde het als een veertje van de grond.

Templar was inmiddels in de cabine gekropen en nam het bewegingloze lichaam van de Amerikaan aan. Hij sleepte het naar binnen reikte James vervolgens de hand om hem bij het instappen behulpzaam te zijn en rende dan door de donkere ruimte naar de cockpit.

De motoren draaiden nog steeds en terwijl hij op de zitplaats neer viel, verrichtten zijn handen en voeten het normale routinewerk van een piloot.

Langzaam rolde het toestel over de bevroren vlakte, toen plotseling één der zijruiten met donderend geraas versplinterd werd en een kogel, welke rakelings langs Templar's hoofd schoot. Onmiddellijk liet hij de machine keren, voerde de snelheid op, hoewel hij geen flauw idee had van de juiste ligging van het terrein en schakelde de zoeklichten in.

— Ze schieten op de romp, Sir, klonk James stem achter hem.

Maryse kwam eveneens de cockpit in en nam naast Templar plaats, doch dit scheen James geenszins te bevalen. Hij nam het ranke lichaam met beide armen op en tilde het uit de stuurstoel. Hij zette haar in de cabine neer en nam zelf achter de tweede stuurknuppel plaats.

— Geef het stuur aan mij over, Sir, stelde

de reus voor. Ik heb minder gevochten dan U. Let U op het terrein, terwijl ik de machine optrek. Bedient U de schijnwerpers, Sir.

— Ik vlieg, James, let jij op het terrein, luide Templar's harde antwoord. Ik ben nog even fris als jij. Let op, daar gaan we.

Templar trok de stuurknuppel naar zich toe en onmiddellijk verhief de machine zich van de grond. Terwijl hij de kist sterk liet stijgen schakelde hij de zoek- en verkeerslichten uit, zodat het toestel weldra uit het gezicht der politiemannen was verdwenen.

Templar bleef stijgen en toen hij door het wolkendek heenbrak en de gele stralen van de maan de cockpit binnenvielen, gleden een tevreden grijns over zijn gegrimde gelaat.

— Ik blijf stijgen, James, kijk eens naar

de benzine- en olievoorraad.

James bukte zich en schakelde het lampje op het dashboard aan.

— Voldoende om naar Engeland te komen, Sir, antwoordde de reus even later.

— Maar we gaan waarschijnlijk niet naar Engeland, James. Neem jij de stuurknuppel over dan ga ik even met die piloot proberen te praten. Zorg dat je niet beneden de vier duizend meter komt en houd dezelfde koers aan. Waarschijnlijk gaan we naar Holland.

— Maar dan is onze koers wel wat te westelijk, Sir, merkte James op.

— Toch niet, want ik geef er de voorkeur aan boven zee te blijven. Kom, Maryse, we zullen eens zien of we die Peter Oakes aan het praten kunnen krijgen.

Onze uitgave

De memoires van Casanova

heeft sedert haar verschijnen in zekere conservatieve kringen enig stof doen opwaaien

Door druk uit te oefenen op de bekende verkopers is de losse verkoop vanaf nummer 5 zeer beperkt

Het is ons echter gebleken, door de aanvragen uit alle delen van Nederland, dat er zeer veel belangstelling voor deze uitgave bestaat.

Indien U er prijs op stelt alle te verschijnen afleveringen te ontvangen, raden wij U aan gebruik te maken van onderstaande aanbieding.

Zend ons omgaand een postwissel ad f 4.50 en U ontvangt 10 achtereenvolgende afleveringen franco thuis per post. U gelieve dan op het strookje te vermelden, welke nummers U verlangt. (Losse verkoopprijs 55 cent).

U bespaart zich hierdoor een gulden en is er van verzekerd de serie geheel compleet te ontvangen,

Voer België een postwissel ad fr. 75.— te zenden aan
UITGEVERIJ „DE TOORTS” — Lange Beeldekenstraat 26 — ANTWERPEN

HOOFDSTUK IV

Waarin John Templar zijn golfbroek uittrekt om een oude vriend te ontmoeten en in het voorbijgaan met een mier vergeleken wordt.

Mr. Smith liep onrustig heen en weer in de grote salon van zijn appartement, dat hij in het Amstel Hotel te Amsterdam had gehuurd. Hij rookte de ene cigarete na de andere en wierp iedere minuut een vluchtige blik op zijn gouden polshorloge om te constateren, dat de tijd nog steeds draaide.

Een ogenblik bleef hij staan voor het hoge venster en liet zijn blikken over het rimpelige water van de Amstel glijden. In gedachten volgde hij een diep liggende vrachtboot, die langzaam de rivier opstoomde in de richting van de brug. De schoorsteen werd omlaag getrokken en de schuit verdween uit het gezicht.

Mr. Smith draaide zich om en vervolgde zijn gang door het stijlvol en warm gemeubileerde vertrek, waarvan de vloer bedekt was door een enorm, gespijkerd tapijt van diep rode kleur. In het midden van de salon, boven een laag rond tafeltje, hing vreedzaam een geweldige kroonluchter. Het koper glinsterde zwakjes in het vage daglicht, dat door de hoge ramen naar binnen viel.

Plotseling begon de telefoon te rinkelen en met twee passen stond Mr. Smith naast het kleine bureautje. Hij nam de hoorn van het toestel en riep:

— Hallo?

— Hier komt een gesprek uit Londen, sir zei de telefoniste in het Engels. Blijft U aan het toestel.

Mr. Smith's gelaat werd iets bleker van kleur bij het horen van deze boodschap. Zou er iets mis gegaan zijn en had de baas er de lucht van gekregen? Of zou hij verdere instructies ontvangen?

Het kraakte even hevig in de hoorn en dan klonk vrij duidelijk een mannenstem door de hoorn:

— Hallo, met Mr. Smith?

— Daar spreekt U mee. Wie bent U?

— U spreekt met Peter Oakes. Ik....

— Peter?? Ben jij het?? Waarom zit je in vredesnaam in Engeland? Waarom ben je niet naar Nederland teruggekeerd? Is er iets aan de hand?

— Houd op met dat vragen alstublieft en luister naar hetgeen ik te vertellen heb. Door het slechte weer kon ik niet zonder gevaar landen. Ik heb enige tijd boven de Veluwe rondgevlogen, doch durfde het niet aan. En als Peter Oakes het niet aandurfde dan had niemand het gedurfd. Begrijpt U dat? Goed, ik ben dus de Noordzee overgestoken en behouden in Engeland neergestreken....

— Waar ben je geland? En waar zit je op het ogenblik?

— Ik ben vanochtend om zeven uur geland in Essex en heb onmiddellijk de trein naar Londen genomen, waar ik op het ogenblik zit.

— Heb je de.... eh.... koffer?.... vroeg Mr. Smith enigszins nerveus.

— Natuurlijk, anders zou ik niet teruggekomen zijn. U betaalt mij toch niet voor niets, is het wel?

— Eh.... ja.... ja.... natuurlijk, dat dacht ik ook wel. Eh.... hoor eens Peter, ik zal onmiddellijk naar Londen komen. Ik zal zien, dat ik het vliegtuig van half één nog kan halen, dan ben ik om een uur of vier in de City. Waar bevind je je?

— Ik logeer in het Dorchester Hotel.

— Allright, Peter, ik zal trachten tegen half vijf bij je te zijn.... en houdt die koffer voortdurend in het oog, Peter.

— Okay, mister. Tot straks.

Peter Oakes legde de hoorn terug op het toestel en keerde zich langzaam om, terwijl

hij pijnzend een cigaret opstak. Hij sloeg zijn ogen op en keek een halve minuut lang naar de man, die rustig in een diepe fauteuil zat weggezakt. Hij zag de twinkelende ogen achter de dikke brilleglazen, het ronde, blozende gezicht, het gitzwarte haar en het gelijkkleurige snorretje en het geruite sportcostuum met de iets te korte golfbroek.

— Nou, Mister Jeffers, is het zo naar Uw zin? vroeg de Amerikaanse piloot.

John Templar, die achter de dikke brilleglazen en de te korte golfbroek schuil ging, knikte tevreden.

— Ja, Mister Oakes, zo is het naar mijn zin... althans tot dusver.

— Wat bedoelt U?

— Ik bedoel, dat tot op dit ogenblik alles naar mijn wens is verlopen. Of de rest een even bevredigend verloop zal hebben, hangt geheel af van Uw gedrag wanneer Mr. Smith zal zijn gearriveerd. Laat ik U bij voorbaat zeggen, Mister Oakes, dat ik een hekel heb aan mensen, op wier woord ik niet kan vertrouwen.

— Onnodig dit te zeggen, antwoordde de Amerikaan. U bood mij vijf en twintig duizend dollar voor mijn medewerking en dat aanbod heb ik zonder aarzelen geaccepteerd. Waarover moeten we dus nog verder praten?

— Over hetgeen er zal gebeuren, nadat Mr. Smith zal zijn gearriveerd.

— Dan moet U me toch eerst Uw ware bedoelingen bekend maken, zou ik zo zeggen. Wat is eigenlijk Uw opzet met dit spelletje? Wie bent U eigenlijk?

Templar glimlachte en stak tergend langzaam een cigaret op.

— Wel eens gehoord van... JOHN TEMPLAR, Mr. Oakes?

De ogen van de Amerikaan vernauwden zich eventjes, doch dan sperden zij zich onmiddellijk wagenwijd open.

— Jo... John Te... Templar?? herhaalde de gestrande piloot langzaam. U wilt toch niet zeggen, dat U...

— Ik ben inderdaad John Templar, mijn beste vriend, al moet ik daar onmiddellijk aan toevoegen, dat John Templar ook wel anders gekleed gaat dan in een grof geruite golfbroek en in het dagelijkse leven geen bril draagt. Maar dat zijn nu eenmaal van die onmisbare attributen, die een gangster nodig heeft.

— Maar John Templar is geen gewone gangster, vond Oakes. Ik heb in Amerika veel in de kranten over hem gelezen en ik kan U wel zeggen, dat het grootste gedeelte van de bevolking met hem sympathiseert en hem evenzeer vereert als de grootste sterren uit Hollywood.

— Dank je voor het vleierende compliment, Oakes, antwoordde Templar minzaam. Om kort te gaan — nu je weet met wie je werkelijk te doen hebt — ik werd in Kopenhagen door Niels Hjørring beet genomen voor een bedrag van ruim 4800 pond. Ik had enkele uren in zijn casino gespeeld en had voor dit bedrag aan fiches toen ik met spelen ophield. Ik kreeg precies 4815 valse ponden uitbetaald. Op dat moment nam ik het besluit deze financiële strop goed te maken en me dit bedrag tienvoudig in echt geld te doen uitbetalen. Hoe ik één en ander verder ontdekte, doet niet ter zake. In ieder geval heb je gezien, dat ik er geen gras over heb laten groeien.

— 4815 pond? riep Oakes uit. Maar dat is bijna 20.000 dollar. En dat wilt U zich tienvoudig laten uitbetalen? Dat zou 200.000 dollar zijn?

— Misschien worden het er wel twee miljoen, Oakes. Ik heb zo'n vaag vermoeden, dat de grote baas van deze organisatie een aardig centje met zijn valsmunterij heeft verdiend en over enkele millioenen moet beschikken. Als je alleen al ziet hoe dat casino in Kopenhagen is ingericht.

— Vindt U vijf en twintig duizend dollar dan niet een beetje weinig voor mijn medewerking? probeerde Oakes.

— Jullie Amerikanen zijn ook nooit tevreden, lachte Templar. Maar, laat ik je eerlijk zeggen, dat ik er de man niet naar ben om een ander met een fooi af te schepen wanneer ik zelf goed verdien. Dat bedrag van vijf en twintig duizend dollar was alleen maar gebaseerd op de inhoud van de koffer, die jij naar Holland moest brengen en die daar nu in de hoek staat. Er zat bijna honderd duizend dollar in. In verschillende valuta dan natuurlijk. Vind je vijf en twintig procent van iedere opbrengst niet voldoende, Oakes?

— Dus als U vandaag of morgen weer een ton in handen krijgt, ontvang ik weer vijf en twintig duizend?

— Precies, dat was mijn bedoeling. En mij kun je op mijn woord vertrouwen.

— Uw naam is de waarborg daarvoor, lachte de Amerikaan.

De deur van de salon ging plotseling open en Maryse en James, die een kort bezoek hadden gebracht aan Templar's huis aan St. James Square, traden binnen.

Peter Oakes staarde een ogenblik in gedachten naar de knappe Française, die zwijgend in een fauteuil plaats nam en met haar rechterhand de enigszins verwarde haren begon te schikken.

— Uw vrouw, Mr. Templar? vroeg hij dan.

Zowel James als Maryse keken bij het horen van deze naam tegelijkertijd op en beïden zich op het ergste voor.

— Neen, ik ben ongetrouwd, Oakes, antwoordde de avonturier rustig. O, Maryse en James, ik heb Mister Oakes van mijn ware identiteit op de hoogte gesteld omdat we tot een overeenkomst zijn gekomen en hij dus het recht heeft te weten met wie hij samenwerkt.

En tot de Amerikaan vervolgde hij:

— Deze dame en heer zijn mijn naaste medewerkers en beste vrienden, Oakes. Ze zijn evenzeer te vertrouwen als ik zelf. A propos, James, was er iets bijzonders thuis? Geen post?

— Niets bijzonders, sir, antwoordde de reus.

— Zou jij dan zo goed willen zijn te zamen met Maryse, Mister Oakes gezelschap te houden terwijl ik in de City even een boodschap ga doen?

De Amerikaan lachte cynisch.

— U schijnt me dus nog steeds niet helemaal te vertrouwen, hè? vroeg hij. Dat gezelschap is niets minder dan een gecamoufleerde bewaking.

— Och, noem het zoals je wilt, Oakes. In ieder geval kennen wij elkaar nog niet lang genoeg om maar direct op elkaars woorden af te gaan, vind je wel.

— Blijf je lang weg, John? wilde Maryse weten.

— Neen, ik denk over een uurtje weer terug te zijn. Tussen twee haakjes, Mr. Oakes heeft zijn opdrachtgever in Amsterdam opgebeld, die inmiddels reeds onderweg hierheen is. Mr. Smith kan tegen een uur of vier à half vijf verwacht worden. Doch tegen die tijd ben ik reeds lang weer terug. Tot straks.

Templar verliet de salon via de slaapkamer en begaf zich naar de badkamer om zijn uiterlijk weer de natuurlijke uitdrukking te geven. Grime en opvullingen verdwenen, alsmede snor en bril, en uit een koffertje, dat James had meegebracht van huis, haalde hij een donkerblauw kostuum dat hij snel aantrok na het grof geruite sportpak in de badkuip te hebben gedeponeed. En toen — in de gedaante van Sir Neville Carlisle — verliet hij via de slaapkamerdeur het appartement om even later voor het Dorchester Hotel een taxi aan te roepen teneinde zich naar Oxford Street te laten rijden.

In de Brigg's Club heerste tegen het middaguur de gewonen drukte, welke ten tijde van de lunch in alle Londense clubs pleegt te heersen. Een gestadig geroezemoes van stemmen, vermengt met etensluchten van de meest verschillende aard vulden de langwerpige ruime zaal, waar in de „groten" uit de Londense geldwereld hun lunch verorberden.

Templar, die reeds jaren lid was van de Brigg's Club, bleef bij de ingang van het restaurant een ogenblik staan en liet zijn blikken onderzoekend langs de tafeltjes gaan. Toen stapte hij naar binnen en liep de salon door om ergens achteraan te blijven staan voor een tafeltje, waaraan een aristocratische grijsaard van omstreeks zestig jaren rustig zat te eten. De oude man keek onwillekeurig op en even gleed een blik van verbazing over zijn gerimpeld gezicht. Toen dipte hij met zijn servet de lippen, legde dit naast zijn bord en zei:

— Wel, wel, Sir Neville, ik wist wel, dat U niet dood was, alhoewel ik U in geen eeuwigheid heb gezien. Hoe gaat het? Wilt U de lunch met mij gebruiken?

— Dank U, Lord Tiverton, antwoordde de avonturier. Ik zal graag van Uw aanbod gebruik maken.

Hij nam tegenover de bankier plaats en bestelde aan een naar hem toekomende ober zijn lunch.

— Ja, Lord Tiverton, een mens kan nu eenmaal niet altijd op dezelfde plaats zijn.

— Veel gereisd zeker, hè? vroeg de grijsaard.

— Nogal, ja. Verenigde Staten, het Continent enz. enz. Maar U ziet, dat men toch altijd weer op eigen bodem terugkeert, niet waar?

— Dat zal wel moeten, Sir Neville. Maar

als het mij mogelijk was zou ik voor goed naar Amerika gaan en nooit meer naar dit land terugkeren. De hele oorlog hebben we praktisch geen restrictie gekend en nu, na bijna vier jaren, krijg je niet half genoeg te eten, je hebt geen brandstof genoeg, je kunt maar één costume per jaar kopen en twee paar schoenen. Noemt U dat nog een land? Mijn beste Sir Neville, wanneer een mens zoveel essentiële dingen tekort komt, dan voelt hij eerst wat voor een beroerd klimaat we hier hebben.

— U bent wel gedeprimeerd, Lord Tiverton, vond de avonturier. Gaan de zaken soms niet naar wens?

— Och, wat zal ik zeggen, je wordt bedolven onder een stortregen van formulieren om nog niet eens de helft van je vooroorlogse inkomen te verdienen. Alleen al om je inkomstenbelasting te betalen heb je drie keer zoveel formulieren en tijd nodig als voorheen. En wat kost je niet een doos cigaretten of een fles whiskey. Ik wil niet zeggen, dat ik dat niet kan betalen, maar de rekeningen van je tabaks- en wijnhandelaar vallen je iedere maand toch maar koud op je dak.

— Ja, ja, beaamde Templar niet geheel met volledige instemming, omdat het hem de laatste jaren niet bijzonder slecht was gegaan. Niettemin kon hij het standpunt van de bankier wel begrijpen. Doch hij was niet naar de Brigg's Club gekomen om Lord Tiverton's lamentaties aan te horen. Hij wilde enkele inlichtingen van de grijsaard hebben.

— Hoe staat het eigenlijk met die valse bankbiljetten affaire? vroeg hij langs zijn neus weg. Enkele weken geleden stond dit in de middelpunt van de belangstelling hier.

Lord Tiverton hield even op met kauwen en keek zijn tafelgenoot een ogenblik strak aan.

Dan zei hij:

— Ja, er wordt niet veel meer over gesproken, maar er gaat geen dag voorbij, of mijn kassier brengt me er een paar op mijn kantoor.

— Zijn er dus nog steeds veel in omloop?

— Ik schat het bedrag op enkele miljoenen ponden sterling, Sir Neville. Maar waarom vraagt U me dat eigenlijk? Bent U soms de dupe geworden?

— Om U de waarheid te zeggen, ja. Ik was enkele dagen geleden in Denemarken en ont-

ving daar een aantal valse ponden. Nu weet ik niet meer precies of het bij de bank, dan wel in het Hotel of in een winkel was. Maar ik zat er in ieder geval mee.

— En wat heeft U gedaan?

— Ik heb ze vernietigd en me voorgenomen geen bankbiljet meer aan te nemen alvorens het nauwkeurig te onderzoeken. Maar wat ik vragen wilde, is het mogelijk, dat een toenemende circulatie van valse bankbiljetten de stabiliteit van het Engelse pond in gevaar brengt?

— Ja, vanzelfsprekend, Sir Neville, riep Lord Tiverton uit. U begrijpt toch wel, dat — indien men er niet in slaagt die valsmunters in te rekenen — we ons binnen niet al te lange tijd midden in een verschrikkelijke inflatie zullen bevinden. Erger nog dan die, welke Duitsland na 1918 heeft gekend.

— Het is dus wel degelijk zaak met kracht tegen de bende op te treden, mylord?

— Ja, natuurlijk. Maar hoe wilt U dat doen?

— Ik niet, mylord, ik spreek in het algemeen.

— Ik geloof echter niet, dat al die valse ponden enige invloed kunnen uitoefenen op de koers van het pond ten opzichte van de dollar om de eenvoudige reden, dat er in de Verenigde Staten en Canada evenveel, zo niet meer valse bankbiljetten in omloop zijn als hier.

— U vreest dus wel een inflatie, doch geen directe daling van het pond ten opzichte van de dollar of enige andere harde valuta?

— Neen, zo donker zie ik het nog niet in, Sir Neville.

Op dat moment voelde Templar een slag op zijn schouder en toen hij opkeek van zijn bord, ontdekte hij dat een oude vriend van hem zijn aanwezigheid had opgemerkt.

— Wel, wel, mijn beste Neville, ik dacht, dat jij op het continent zat.

De man was niemand anders dan Douglas Nairn, die Templar een introductie had verschaft voor het Kopenhaagse casino.

— Ik ben al weer terug, Nairn, maar eerlijk gezegd had ik verwacht je in Kopenhagen te zien.

— Zaken, jonge vriend, zaken en nog eens zaken. Een zakenman heeft tegenwoordig geen tijd meer voor uitstapjes. Formaliteiten,

formulieren, aanvragen, requesten en weet ik al niet meer.

— Ja, houdt maar op. Lord Tiverton heeft me juist het één en ander daarover zitten vertellen. Ik beklaag jullie bankiers werkelijk.

— Oh, met Nairn behoef je geen medelijken te hebben, viel Lord Tiverton hem in de reden. Die heeft een bankiershuis, dat de grootste winsten maakt. Hij heeft weliswaar dezelfde formaliteiten en bepalingen als wij, maar zijn moeite wordt tenminste met een stevige winst beloond. Het zou me niets verwonderen, Nairn, als jullie van het jaar negen procent uitkeren. Ik ben tenminste blij, dat ik het vorig jaar een stelletje aandelen van Nairn's Investment-Association heb gekocht.

Douglas Nairn lachte toegeeflijk en trok een stoel bij.

— Jij was het dus zeker, die plotseling onze koersen zo op liet lopen, hè? vroeg Nairn.

— Natuurlijk, antwoordde Lord Tiverton, en als ik wil laat ik ze kelderen ook.

— Je zult wel wijzer zijn.

Lord Tiverton was inmiddels gereed gekomen met zijn lunch. Hij riep de ober, vroeg om de rekening en tekende deze voor accoord af, waarna hij de beide mannen groette en verdween.

— En? vroeg Douglas Nairn toen de oude bankier zich verwijderd had. Heb je gespeeld in Kopenhagen? Schitterende gelegenheid, hè? Heb je gewonnen?

— Ja en neen, luidde het antwoord.

— Hoe bedoel je dat? Ja en neen? Zeker de ene avond gewonnen en de andere verloren.

— Neen, Douglas, ik heb maar één keer gespeeld en dat vond ik ruimschoots voldoende. Tussen twee haakjes, nog wel bedankt voor je introductie. Ik heb er bijna vijf duizend pond laten liggen.

— Heb je vijf duizend pond verloren, riep Nairn verbaasd uit. Nou, nou, dat is niet mis, Neville.

— Verloren heb ik ze eigenlijk niet. Ik druk me misschien verkeerd uit. Kijk, ik heb oorspronkelijk bijna vijf duizend pond gewonnen....

— Zeg, heb je soms een zonnesteek ge-

had? Heb je nu vijf mille gewonnen of verloren.

— Ik begon te spelen met duizend pond en won er ongeveer acht en dertig honderd bij. Ik wisselde dus voor 4800 Engelse ponden fiches in. Maar toen ik in het Hotel aankwam bleek er geen één echt biljet bij de stapel te zitten.

— Wil je.... bedoel je, dat je allemaal valse biljetten hebt ontvangen? Maar, dat is niet te geloven, Neville. Dat is mij nog geen enkele keer overkomen.

— Misschien zie ik er wat te groen uit, veronderstelde Templar. In ieder geval zat ik met vijf duizend valse ponden, die ik in dat casino had ontvangen.

— Je hebt natuurlijk de politie niet durven waarschuwen vanwege je reputatie, veronderstelde Nairn.

— Ik had maling aan mijn reputatie, Douglas, en heb de politie wel gewaarschuwd. Ik heb opgebeld en geen naam genoemd. Ik heb zo'n vermoeden, dat Niels Hjørring op het ogenblik zit te brommen achter een dikke ijzeren deur met een tralieraampje erin.

— Ik vind het jammer, Neville, antwoordde de bankier. Nu kan ik nooit meer in Kopenhagen spelen.

— Dan ga je naar de Rivièra. Daar krijg je ook geen valse bankbiljetten terug.

— En toch vind ik het niet juist, dat je de politie er in gekend hebt. Heb je hierdoor je vijf mille terug? Waarom ben je niet naar het casino teruggekeerd de volgende avond om je ontdekking aan Hjørring mee te delen. Ik ben er van overtuigd, dat hij je goede biljetten zou hebben gegeven teneinde je mond te snoeren.

— Neen, Douglas, je weet dat ik graag roulette mag spelen, hetzij in Monte Carlo of in Kopenhagen, dat maakt voor mij geen verschil uit. Maar dan moet het ook roulette zijn en geen wisselkantoor waar je voor je goede ponden valse terug krijgt. Ik heb altijd een hekel gehad aan zwendelaars en die zal ik behouden ook.

— Maar jij bent in ieder geval je vijf mille kwijt en die zie je nooit terug.

— Maar ik heb de voldoening andere mensen hierdoor een financiële strop te besparen.

Mensen, die zo'n verlies waarschijnlijk minder goed kunnen dragen dan ik.

— Maar ik begrijp niet, dat de politie er niet in slaagt die hele bende valsmunters te ontmaskeren. Er gaat geen dag voorbij of er komen valse biljetten bij mij op de bank binnen. Je begrijpt natuurlijk wel, dat onze kassiers niet ieder biljet gedurende vijf minuten kunnen onderzoeken. Ze lichten ze natuurlijk wel allemaal één voor één door, maar er glippen er altijd wel enkele door. En we ontvangen ze soms van de meest soliede klanten, Neville. Dat is juist het beroerde. Je wilt zo'n man dan niet voor het hoofd stoten en accepteert het biljet zonder iets te zeggen. Maar wat hebben wij aan al die lol? Het kost mij mijn centen.

— Ik kan jouw tactiek ook niet goedpraten Douglas. Je hebt toch het volle recht, ja je bent zelfs verplicht valse biljetten te weigeren. Ook al worden ze je door je beste cliënt aangeboden. Hij kan ze wel van zijn groentebroer hebben ontvangen en die weer van de kruidenier. Die valse biljetten maken een reis door alle lagen van de bevolking. Als jij, die zo'n vals biljet ontvangt, nu eens een begin maakt om die reis af te leggen. Je ontvangt bijvoorbeeld een vals tien pondsbiljet van Mr. Zo en Zo. Je maakt hem er op attent, geeft hem een goed biljet van honderd pond, maar vraag hem van wie hij dat biljet heeft ontvangen. Wanneer hij het van zijn kleermaker heeft gekregen dan ga je naar die kleermaker toe en stelt dezelfde vraag. Uiteindelijk moet je op de drukkerij terecht komen, waar die valse biljetten vervaardigd worden.

— Of je loopt dood, merkte Nairn op.

— Hoe bedoel je?

— Nu je komt bij voorbeeld terecht op het hoofdpstkantoor. Dacht je dat zo'n ambtenaar, die dagelijks misschien honderden van die biljetten van honderd pond ontvangt, zich nog precies herinnert van wie hij dit heeft ontvangen?

— Een biljet van honderd pond krijg je niet iedere dag aangeboden, Douglas. Vergeet dat niet.

— Maar ik heb nog nooit een biljet van honderd aangeboden gekregen. Het zijn allemaal kleine coupures van één of vijf pond. Ze zullen heus niet zo stom zijn om grote coupures te gaan drukken. Trouwens, een biljet

van honderd, vijfhonderd of duizend pond wordt bij geen enkele bank geaccepteerd als je niet eerst vertelt hoe je er aan gekomen bent.

— Dat is theorie, Douglas. Als de eerste minister bij jou vijf biljetten van honderd pond aanbiedt zal jij niet vragen hoe die excellentie er aan gekomen is.

— Enfin, ik voel me niet geroepen om het werk van Scotland Yard uit te gaan voeren. Ik betaal mijn belasting evenals iedereen, opdat Engeland een beroemd en knap politiecorps kan hebben, maar verder wil ik niets met die platvoeters te maken hebben. Kom, Neville, ik moet naar kantoor terug, want ik heb om twee uur een bespreking. Kom nog eens bij me langs of bel me eens op. Als er één is die de politie dankbaar zal zijn wanneer die bende geknipt is, dan is het wel Douglas Nairn. So long, Neville.

Hij stond op, gaf Templar de hand en verdween. Kort daarop verliet ook de avonturier de Brigg's Club. Hij liep in gedachten verzonken langs de winkels van Oxford Street en lette niet op al het moois, dat achter die grote etalageruiten ten toon was gespreid, noch op het drukke verkeer, dat onophoudelijk langs hem stooft of op de drommen voetgangers, die veel weg hadden van een grote mierenhoop.

Hij dacht terug aan de woorden van Lord Tiverton, aan die van Douglas Nairn, die zijn handelwijze had afgekeurd. Hij moest toegeven, dat Hjørring hem ongetwijfeld echte biljetten had gegeven ten einde hem het zwijgen op te leggen, doch het was Templar helemaal niet te doen om zijn vijf duizend pond doch om de vernietiging van een uitgebreide valsmuntersbende, een groep van a-sociale individuen, die het economische herstel van de hele wereld in groot gevaar brachten. En daarom kon hij Nairn's opvatting niet delen.

Stejt U prijs op een complete serie?

Voor enkele liefhebbers hebben wij nog een beperkt aantal oudere nummers à f 0.25 per stuk (voor België 4 franc p. exempl.)

Zendt een postwissel met een opgaaf van de door U gewenste nummers en wij zenden U het verlangde franco thuis!

Zie vooral ook pagina 20 van dit nr.

HOOFDSTUK V

Waarin John Templar twee lichtjes uitblaast en de leider der valsmunters een goede kennis blijkt te zijn.

Mr. Smith, de man, die belast was met de afzet der valse bankbiljetten op het continent, bleef een ogenblik staan voor de deur van kamer 391 in het Dorchester Hotel, bracht dan langzaam zijn rechter hand omhoog en klopte zachtjes aan. Bijna onmiddellijk werd de deur geopend en verscheen Peter Oakes in de opening.

— Ik ben blij je te zien, Peter, zei de Engelsman, terwijl hij naar binnen stapte. Ik had aldoor zo'n vreemd voorgevoel; alsof ik in een val zou lopen. Hoe gaat het? Ben je goed neergekomen?

— Dat ziet U, hè? Ik ben zo gezond als een vis.

— Waar is de koffer met geld, Peter? Ik wilde het bedrag even controleren.

— Ja, dat zal niet gaan op het ogenblik. Ik heb het geld niet hier.

— Niet hier? riep Smith verbaasd en geërgerd uit. Wat wil je daarmee zeggen.

— Kijk eens, Mr. Smith, ik heb me geassocieerd en heb dus een compagnon, die ook het één en ander heeft te vertellen.

Smith keek de Amerikaan een kort ogenblik onderzoekend aan en riep dan uit:

— Maar, kerel, ben je dan volkomen krankzinnig geworden om een compagnon te nemen en hem dat geld toe te vertrouwen. Wie is die vent?

— Wel eens gehoord van John Templar?

— John.... John.... Tem.... Tem.... Templar??? riep Smith stotterend uit. JOHN TEMPLAR? Maar dat is.... Waar is die Templar?

— Achter die deur in de slaapkamer, Mr. Smith.

Onmiddellijk stak Smith zijn hand in de zak van zijn overjas, doch voordat hij er een wapen uit had kunnen halen, werd de deur van de slaapkamer opengeworpen en betraden John Templar, James en Maryse de salon.

— Haal die hand weer te voorschijn, Mr.

Smith, sneed Templar's stem door het vertrek. James, ontwapen hem.

De reus liep zwijgend op de man toe en trok een kleine revolver uit diens zak.

— Zo, Mr. Smith, zei Templar, nu kunnen we rustiger praten en behoef ik niet bang te zijn, dat U onvoorzichtige dingen zult doen. Vertelt U mij eens, wie is de grote man achter de schermen?

— Weet ik niet, antwoordde Smith onwillig. En al wist ik het, dan zou ik het U nog niet vertellen.

— Ik veronderstel, dat U niet precies weet wie ik ben, anders zoudt U Uw antwoorden wel wat meer overwegen.

— U bent John Templar, naar ik van die verrader hoor, maar dat kan me niets schelen. John Templar is even goed een misdadiger als ik en we hebben alle twee een verschrikkelijke hekel aan de politie. Niet waar, Mr. Templar?

— Neen, mijn waarde Smith. U vergist zich deerlijk. Want indien ik het nodig mocht oordelen, zal ik niet schromen onmiddellijk inspecteur Marlowe van Scotland Yard op te bellen.

— Dat is bluf, riep Smith enigszins nerveus uit. Dat liegt U. Nooit zou U dat durven.

Templar liep zwijgend naar het telefoon-toestel toe en liet zich met Scotland verbinden.

— Mag ik inspecteur Marlowe? vroeg hij nadat de verbinding tot stand was gekomen.

— Hang op, schreeuwde Smith. Ik weet genoeg, maar hang in God's naam op. Laten we liever tot een overeenkomst komen.

— Wij nemen geen compagnons meer aan in onze firma, Mr. Smith, antwoordde Peter Oakes met een brede grijns. Onze firma biedt alleen plaats voor heren. En daar hoort U niet bij.

— Hang op, schreeuwde Smith ongestoord, terwijl zijn gelaatskleur steeds bleker werd.

Mr. Templar, weest U toch redelijk. Laten we praten en houdt U de politie er buiten.

Templar draaide zich langzaam naar de spreker toe, de hoorn nog steeds tegen het oor gedrukt.

— Wie is de leider van de organisatie? vroeg hij eenvoudig.

— Dat weet ik niet, Mr. Templar, dat weet ik heus niet. Ik zweer het U bij het dierbaarste wat ik bezit.

— Nog eenmaal, Mr. Smith: wie is Uw baas?

— Ik weet het niet, gilde de Engelsman door een panische angst gedreven. Geloof U mij toch. Ik weet niet wie hij is. Niemand in de organisatie weet wie de baas is.

Templar draaide zijn rug weer naar de spreker toe en staarde in gedachten uit het raam. Het was zeer goed mogelijk, dat Smith de waarheid sprak, maar hij, Templar, had de man niet expres uit Holland naar Londen laten komen om hem weer onverrichter zake terug te sturen. Hij moest en hij zou inlichtingen van hem krijgen met behulp waarvan hij deze valsmuntersorganisatie kon ontmaskeren.

— Hallo, bent U daar inspecteur Marlowe? zei hij nadat de verbinding tot stand was gekomen.

— Ja, daar spreekt U mee. Met wie?

— U spreekt met Sir Neville Carlisle, inspecteur. Ik zou graag zien, dat U mij onmiddellijk een bezoek bracht, aangezien ik U enkele zeer gewichtige dingen wilde vertellen met betrekking tot een uitgebreide organisatie, welke zich tot doel heeft gesteld op grote schaal valse bankbiljetten in omloop te brengen.

— Bedoelt U soms, dat U een spoor hebt ontdekt? riep Marlowe verbaasd uit.

— Zo ongeveer ja. Het scheelt niet veel of we kunnen die hele bende oprollen. Maar daartoe heb ik Uw hulp nodig.

— Waar bent U? Op St. James Square?

— Neen, inspecteur, U kunt mij vinden in kamer 391 van het Dorchester Hotel.

— Allright, Sir Neville, ik ben over een kwartiertje bij U.

Templar legde de hoorn terug en wendde zich tot de reus.

— James, pak jij de armen van Mr. Smith

eens stevig beet en houdt ze achter zijn rug.

De reus gehoorzaamde zwijgend en Templar plaatste zich vlak voor het bendelid.

— Zo, en nu zullen we eens praten. U hebt gehoord, dat inspecteur Marlowe hierheen komt en indien U dit niet hebt kunnen vermoeden dan vertel ik het U hierbij. Maar vóór de komst van de inspecteur zoudt U mij enkele inlichtingen kunnen verstrekken, welke voor mij van bijzonder groot belang zijn. U weet niet wie de leider is, zegt U. Goed, laten we eens aannemen dat U de waarheid hebt gesproken. Maar dan weet U toch zeker wel, waar het hoofdkwartier zich bevindt van de organisatie en de drukkerij.

— Ik weet niets, Mr. Templar. Heus niet, ik ben maar een klein handlangertje, die niets weet.

— Een handlangertje, dat millioenen ponden en dollars voor zijn baas moet incasseren is niet zo erg klein van formaat, Mr. Smith. Nogmaals, wilt U ons zeggen, waar zich het hoofdkwartier bevindt?

— Ik weet het niet, zuchtte Smith.

— Allright, antwoordde Templar. James, doe je werk.

De reus trok de armen van de man verder naar achteren en draaide ze een halve slag om, hetgeen een rauwe kreet aan de mond van het bendelid ontlokte. Doch James deed net of hij niets gehoord had en draaide onverstoorde door, zodat Smith door zijn knieën zakte en op de grond terecht kwam.

— Houd.... op...., riep hij zwakjes uit, houdt.... op.... ik.... zal.... spreken....

Templar knipte even met zijn vingers en James liet de armen van de gepijnigde onmiddellijk los.

— Allright, Mr. Smith, ga in die stoel zitten en vertel wat U vertellen wilde.

Mr. Smith strompelde met een pijnlijk gezicht naar de aangewezen stoel en liet zich er in vallen. Met zijn zakdoek streek hij over zijn voorhoofd en vervolgens wreef hij zijn rode polsen, die door James zo hardhandig waren behandeld.

— Wie is de leider en waar bevindt zich de centrale, Mr. Smith? vroeg Templar langzaam.

— Ik sprak de waarheid, Mr. Templar, toen ik U zei dat ik niet wist wie de leider was. Niemand weet dit voor zover ik heb kunnen vaststellen.

— Maar U weet wel waar zich het hoofdkwartier bevindt?

— Ja.... dat weet ik wel.... maar....

— Maar?....

— Maar ik zou er niet heen durven zonder dat ik daartoe een uitnodiging zou hebben ontvangen.

— Wat bedoelt U waarmee? wilde Templar weten.

— Ik bedoel, dat ik niet het recht heb zonder bevel naar het hoofdkwartier te komen.

— Maar U bent er toch wel geweest, niet waar?

— Ja, het hoofdkwartier en de drukkerij bevinden zich in een groot landhuis, dat geheel verscholen staat in de North Downs in de omgeving van het plaatsje Reigate. Het is tamelijk moeilijk te vinden voor een leek, die de dichte bossen van Zuid-Engeland niet kent.

— Maar U zou het weten te vinden, stelde Templar vast.

— Ja, maar ik durf er niet heen.

— Maakt U zich geen zorgen, Mr. Smith, we gaan er met zijn allen heen. Mijn assistenten, Mr. Oakes en ik en vooral niet te vergeten inspecteur Marlowe met zijn mannetjes.

Op dat moment werd er op de deur geklopt en even later betrad inspecteur Marlowe met een kennelijke blik van nieuwsgierigheid op zijn gezicht de salon.

* * *

Over de brede asphaltweg, die Londen met de Zuidkust van Engeland verbindt, reden drie wagens in snelle vaart achter elkaar. Het was een donkere avond. Laag hangende wolken dreven vanuit het zuidwesten over het eiland in de richting van de hoofdstad. Af en toe braken een paar gele stralen van de maan er doorheen en verlichtten dan even de omgeving, doch bijna onmiddellijk schoof er weer een dikke wolk tussen en was alles weer even donker als voorheen.

De motor van de grote zwarte Packard, die voorop reed, ronkte zacht en regelmatig. John Templar zat achter het stuur met M. Smith naast hem, terwijl James, Maryse en Oakes achterin gezeten waren. Er werd weinig of niets gesproken. Ieder der inzittenden was in

gedachten bezig met het avontuur, dat zich bezig was te ontvouwen en dat weldra haar hoogtepunt zou bereiken.

Vlak achter de Packard reden twee zwarte politiewagens met inspecteur Marlowe en negen agenten in burger er in. Ook hier werden weinig woorden gewisseld omdat ieder der wetsdienaren zich bewust was van de ernst en het gevaar van de onderneming.

Na een klein uurtje werd Reigate bereikt en begonnen de wagens langzamer te rijden, temeer daar de weg hier sterk was beginnen te stijgen en de bossen steeds meer naar de verkeersweg opdrongen.

— Is het ver buiten het dorp? vroeg de avonturier aan Mr. Smith.

— Ongeveer drie mijl, sir. We komen straks aan een viersprong en daar moet U naar rechts afslaan. Die weg keert terug naar de heuvels in de richting van Guildford.

— Ligt het hoofdkwartier op een heuvel?

— Ja, sir. Geheel verscholen achter een groot bos, dat het huis aan alle zijden omringt.

Het gesprek stakte en Templar bepaalde al zijn aandacht op de onder hem wegglijdende straatweg, die nu en dan een gevaarlijke bocht beschreef waardoor de snelheid der wagens niet boven de vijftig kilometer kon worden opgevoerd.

Maar eindelijk legde Smith zijn hand op Templar's arm en beduidde hem te stoppen.

— Het is beter om hier te stoppen, sir, merkte Mr. Smith op. We kunnen dan te voet verder gaan.

Templar hield zijn vaart in en even later stopte de drie wagens vlak achter elkaar aan de kant van de weg onder de overhangende bomen.

— Wat nu, Sir Neville? vroeg inspecteur Marlowe, die zich onmiddellijk bij de Grote Avonturier had gevoegd. Zijn we op de plaats des onheils aangekomen?

— Hoe ver is het te voet van hier, Mr. Smith? vroeg Templar.

— Een meter of vijftig verderop is een smal paadje, dat rechtsaf het bos inslaat. We zullen dan tegen de heuvel op moeten klimmen, maar dat is niet zo erg omdat deze niet erg steil is. Het huis ligt ongeveer vijfhonderd meter van de straatweg af.

— Dan stel ik voor inspecteur, dat James

Mr. Oakes en Mr. Smith en ik naar het huis gaan, terwijl U met Uw mannen de toegangswegen afsluiten. Is er nog een andere weg, die naar het huis leidt, Mr. Smith?

— Ja, honderd meter voorbij het zandpad is de hoofdingang, een tamelijk brede laan waarlangs men het huis met de auto kan bereiken. Maar ik denk wel, dat alle toegangswegen bewaakt zullen worden.

— In ieder geval stelt U Uw mannetjes aan het begin van beide toegangswegen op inspecteur. Laten we zeggen, dat U bij iedere weg twee mannetjes op post zet om de vlucht der benedeleden eventueel te verhinderen. U houdt dan vijf mannen over en daarmee zou ik voorzichtig langs de hoofdtoegangsweg het huis proberen te naderen. Afgesproken?

— Allright, Sir Neville. Good luck.

Hetzelfde inspecteur, Maryse, ik stel voor, dat jij in onze wagen blijft zitten.

— Dan stel je toch iets voor, dat me geenszins bevalt, John, antwoordde het meisje. Ik ben niet hierheen gekomen om als autobewaakster te fungeren. Als je niet wilt, dat ik met jou meega, dan ga ik op mijn eigen houtje.

Templar schudde het hoofd en glimlachte.

— Allright, ga dan maar mee, maar houd je achteraan, als je wilt. Je hoeft helemaal niet als schietschijf te dienen.

Inspecteur Marlowe en zijn mannetjes waren inmiddels vooruit gelopen en Templar met zijn gevolg begaf zich thans ook op weg. Weldra werd het door Smith bedoelde zandpaadje bereikt en verdween het gezelschap van de verkeersweg om haar weg door het dichte bos voort te zetten. Het werd tasten en schuifelen, want de dichte struiken en bomen, die rechts en links van het pad omhoogrezen verhinderden het doordringen van ieder lichtstraaltje en men vorderde dus slechts zeer langzaam. Het was gelukkig droog en de wind woei hen tegemoet, waardoor het geluid van krakende takjes eventuele wachtposten niet zou kunnen alarmeren. Doch niettemin scheen hun aanwezigheid opgemerkt, want nadat ongeveer een paar honderd meter was afgelegd, werd plotseling een felle lichtstraal op hen gericht en riep een stem:

— Geen stap verder of er wordt geschoten.

Onmiddellijk klonk er een knal en de lichtstraal werd gedoofd. Het was evenwel niet de wachtpost, die geschoten had doch Tem-

plar, die onmiddellijk gebruik had gemaakt van zijn revolver toen hij zich ontdekt voelde. En nog voordat iemand precies wist wat er gebeurd was, was de avonturier vooruit gesprongen in de richting waar de kogel doel had getroffen en tastte met zijn handen over de grond. Er lag een man, die zwakjes ademhaalde en probeerde iets te zeggen.

— Ik.... jullie.... ga niet verder.... er zit.... een....

— Wat zit er? wilde Templar weten, terwijl hij de man iets opbeurde.

Doch toen Tempplar geen antwoord meer kreeg liet hij het lichaam los, en hoorde hoe het slap op de aarde terugviel.

— Vooruit, we gaan verder, riep hij zijn gevolg toe, ik zie dat ik twee lichten heb uitgeblazen: het zijne en dat van zijn lamp.

Het ging weer langzaam verder, doch een honderd meter verder hield Templar zijn gevolg staande.

— Luister eens, horen jullie niets?

Iedereen luisterde aandachtig naar een vermeend geluid en het was Peter Oakes, die constateerde:

— Dat lijkt wel op een alarmsirene. Ik hoor duidelijk het loeien van zo'n zenuwentergend apparaat. Het lijkt me echter dat het vanuit het huis komt. En op hetzelfde ogenblik hoorde men een deur opengaan en viel een lichtstreep door de bomen vanuit het huis naar buiten. Zij zagen het hoofdkwartier op honderd voor hen en ontdekten een viertal mannen, die door de deur naar buiten stapten.

— Terug, commandeerde Templar, zo snel mogelijk. We moeten contact zoeken met inspecteur Marlowe.

Het groepje maakte rechtsomkeert en schuifelde zo snel als maar mogelijk was over het oneffen zandpaadje terug in de richting van de straatweg. Maar plotseling slaakte Maryse, die nu voorop ging, een uitroep van verbazing en schrik.

— Wat is er, Maryse? vroeg Templar, die onmiddellijk bij haar was.

— Een muur, John,... voel eens.... die stond er zoeven toch niet wel?

— Ja, inderdaad, mompelde Templar, die stond er niet toen we hier voorbij kwamen... en dus....

— Ik veronderstel, dat we op de heenweg tegen de één of andere draad zijn opgelopen,

die bij aanraking in het huis een sirene aan het werk zet, waardoor alarm gemaakt wordt, zei Peter Oakes. Daarna heeft men door middel van een handig mechanisme deze muur uit de grond omhoog laten komen.

— Dat is precies wat ik ook dacht, antwoorde Templar. In ieder geval kunnen we hier niet blijven staan en we kunnen evenmin terug. Die muur is ongeveer twee meter hoog. Er zal niets anders opzitten dan terug te keren en alsnog te trachten het huis binnen te dringen. Laten we in ieder geval het pad verlaten en door de struiken het huis naderen.

Templar ging voorop en gevolgd door zijn vrienden en Oakes en Smith, vervolgde men de tocht door het dichte struikgewas. Herhaaldelijk flitsten felle lichtstralen door de struiken, waaruit de avonturier kon afleiden dat de mannen, die een onderzoek instelden, steeds naderbij kwamen. Maar het voorstel van Templar om het pad af te gaan bleek goed gekozen te zijn, want weldra ontdekte men, dat een paar mannen met felle zaklantaarns en revolvers gewapend over het pad in de richting van de muur liepen en Templar en de zijnen passeerden.

Na een vijftal minuten hield het bos plotseling op en stonden zij voor een wijde grintvlakte, die hen over een afstand van twintig meter van het grote, statige huis scheidde.

— Er zal niets anders opzitten dan snel vooruit te lopen en het huis binnen te gaan, stelde Templar voor. Houdt vooral jullie revolvers gereed en verlies onze vriend Smith niet uit het oog.

Na nog even gewacht te hebben gaf Templar fluisterend het sein en vijf donkere gestalten renden vlak achter elkaar over het grint om binnen een halve minuut door de geopende voordeur naar binnen te verdwijnen.

Een kort ogenblik bleven ze in de ruime, spaarzaam verlichte hall stilstaan om te luisteren naar eventuele op onraad duidende geluiden. Er viel evenwel niets bijzonders waar te nemen, doch Templar hield zijn oren iets langer gespist dan de anderen en plotseling keek hij onderzoekend om zich heen.

— Is er iets, John? vroeg Maryse, die naast hem was komen staan.

— Hoor je niet dat monotone gedreun? Ik zou me sterk moeten vergissen als dat geen

motor is, die de drijfkracht voor een drukpers moet opwekken. Kom mee, lui, we moeten naar de kelderruimte.

Hij liep, door de anderen gevolgd, naar de verste hoek van de hall, waar een klein deurtje op kier stond. Zonder zich te bedenken daalde hij de smalle draaitrap af en belandde even later in een smalle, betonnen gang, waarop een zestal deuren uitkwamen. Hij liep op zijn tenen voorwaarts en merkte, dat het gedreun hier aanmerkelijk duidelijker was te horen dan in de hall.

Even wachtte hij tot de anderen zich bij hem gevoegd hadden. Dan trok hij uit de zak van zijn jas een zwart zijden masker, bond dit voor de ogen en beduidde Maryse en James zijn voorbeeld te volgen.

Even bleef hij staan luisteren, terwijl zijn ogen achter het masker gevaarlijk flikkerden, legde zijn hand op de kruk van de deur, draaide deze om en stormde naar binnen, onmiddellijk gevolgd door zijn beide vrienden.

De verschijning van een aantal onbekende gemaskerde personen miste niet de uitwerking waarop Templar zo vurig had gehoopt. In het midden van het vertrek stond een grote snelpers, die op volle toeren draaide. Er omheen stonden een aantal mannen, die kenmerkend deel uitmaakten van de technische staf, en die bezig waren met het drukken van een nieuwe serie valse bankbiljetten.

Doch er was één man, wiens aanwezigheid — althans voor Templar — zeer bevreemdend was, en die ongetwijfeld de leider van deze wijd vertakte organisatie was.

Templar richtte de loop van zijn revolver iets omhoog en liep een paar passen vooruit.

— Ik kan niet zeggen hoe verrast ik ben U hier te ontmoeten. . . . Lord Tiverton. Ik had nooit kunnen vermoeden, dat U, de bekende Londense bankier, de leider was van deze organisatie.

— Wie bent U? riep de bankier woedend, doch met een door angst verbleekt gelaat uit. Wat hebt U hier te maken?

— Dat zijn vragen, waarop ik U geen antwoord schuldig ben. De eerste gaat U niets aan, en de tweede kunt U wel vermoeden, zou ik zeggen.

Hij draaide zich een halve slag om en wendde zich tot de reus.

— James, zoek jij ergens touw en bindt deze heren stevig vast. Peter Oakes, zou jij

het durven om naar buiten te gaan en contact te zoeken met inspecteur Marlowe.

— Durven? riep de Amerikaan verontwaardigd uit. Ik ben al weg. Moet ik hem hierheen brengen?

— Precies.

De Amerikaan verdween en terwijl Maryse met haar revolver Smith in bedwang hield en James dekte, begon Templar het vertrek rond te lopen. Tegen één der muren stond een grote geopende brandkast die tot aan de nok toe gevuld was met bankbiljetten. Hij trok er nonchalant één uit, hield hem tegen het licht en glimlachte.

— Echt, hè, Lord Tiverton? vroeg hij de benedeider, die inmiddels aan handen en voeten geboeid was. Allemaal echt?

De bankier gaf geen antwoord en wierp de gemaskerde een vernietigende blik toe. Templar had inmiddels nog enkele biljetten gecontroleerd en tot zijn niet geringe voldoening vastgesteld, dat ze alle echt waren. Dit bracht hem er toe zijn aanvankelijk voorneemen ten uitvoer te leggen. Hij fluisterde James iets toe en verdween uit het keldervertrek om even later met een grote koffer terug te keren. Binnen vijf minuten waren alle bankbiljetten vanuit de brandkast in de koffer overgeheveld en kon hij haar — zij het met enige moeite — sluiten.

— Ben je gereed, James? vroeg hij.

— Kijkt U maar, sir. Staan ze er niet netjes bij?

Templar glimlachte toen hij de leider met zijn trawanten, Mr. Smith inclusief, aan handen en voeten geboeid tegen één der muren zag staan.

— Dan is ons werk afgelopen, luitjes, zei hij. Zullen we gaan? Neem jij dit koffertje onder je arm, James.

De reus nam de koffer, die minstens vijftig kilo woog, op alsof het een handtasje was en volgde zijn meester en meesteres naar buiten.

Bij de buitendeur maakte Templar even halt en tuurde door de duisternis in de richting vanwaar stemmengeluid tot hem doordrong.

— Loop met die koffer het zandpad af en probeer op de een of andere manier buiten te komen. Als die muur er nog staat zal ik wel zorgen dat hij weer verdwijnt. Kom in ieder geval niet met die koffer terug. Blijf in de wagen maar op ons wachten.

De reus verdween en even later kwam Peter Oakes in gezelschap van inspecteur Marlowe en diens mannen vanuit de duisternis te voorschijn.

— En, Sir Neville? vroeg de inspecteur, is onze expeditie geslaagd?

— Het kon niet beter, mijn beste inspecteur. Beneden in de kelder ligt een aantal mannetjes met de leider in hun midden op Uw aankomst te wachten. Laat echter Uw mannen die versperringsmuur even verwijderen. Er zal hier of daar wel een of andere handle zitten, die zulks kan bewerkstelligen.

— Gaat U dan niet mee naar beneden?

— Neen, ik heb vanavond nog een afspraak in Londen en keer onmiddellijk terug. Ik hoop, dat ik U van dienst heb kunnen zijn en morgen spreken we wel eens verder met elkaar. Tot ziens, inspecteur en tot morgen.

Hij verdween, door Maryse en Peter gevolgd en was weldra in het struikgewas verdwenen. Bij de versperringsmuur ontdekten ze James, die nog steeds stond te wachten. En het duurde nog ruim een kwartier voordat Maryse een gillette gaf en naar de bovenkant van de muur wees.

— Hij zakt, John. Kijk maar.

Binnen één minuut was de muur geheel in de aarde verdwenen en konden Templar en zijn vrienden sneller via het zandpaadje verder lopen. Eerst toen zij in de zwarte Packard gezeten waren, slaakte de Grote Avonturier een zucht van verlichting en nam hij de tijd om even een sigaret op te steken. De motor sloeg aan, de wagen draaide langzaam over de donkere weg en reed dan in snelle vaart naar de hoofdstad terug.

— Hoeveel zit er in die koffer, Mister? vroeg de Amerikaan nieuwsgierig.

— Dat zullen we straks eerst moeten tellen, Peter. Ik heb er echter zo'n vaag vermoeden van dat die vijf en twintig procent voor jou nogal mee zullen vallen.

— Des te beter, Mister, want ik voel iets voor een vacantie aan de Rivièra.

— Zeg, John, kende jij die Lord Tiverton? vroeg Maryse.

— Ja, ik kende hem heel goed. Hij is één van Londens grootste en rijkste bankiers en ik verliet jullie vanmiddag om hem op te zoeken.

— En heb je hem gesproken?

— Ja, hij vertelde me onder andere hoe groot het gevaar is, dat de steeds toenemende circulatie van valse bankbiljetten veroorzaakt. Het zou kunnen leiden tot een ware inflatie. Het is eigenaardig, hoe je je in iemand kunt vergissen. Ik verdacht vanmiddag plotseling mijn vriend Douglas Nairn, die mij die introductie had bezorgd, en verwachtte niet anders dan hem als de leider te ontmaskeren. En ziet daar, het blijkt niemand minder dan Lord Tiverton te zijn geweest. Enfin, inspecteur Marlowe zal de rest wel doen.

Ik veronderstel, dat in het hoofdkwartier wel lijsten aanwezig zullen zijn met alle adressen van wisselkantoren en casino's, zodat de hele organisatie toch opgerold kan worden.

— En wat ben je nu van plan te doen, John, wilde Maryse weten.

— Jou opdragen de boekhouding, die Charles aldoor bij heeft gehouden, voort te zetten en bij te werken, want ik veronderstel, dat er nog al enkele bedragen ingeboekt zullen moeten worden.

EINDE

Over 14 dagen verschijnt nr. 30

NACHT IN SAN-REMO

een avontuur waarin onze vrienden betrokken worden in een moordzaak, en Ophelia verdacht van moord wordt gearresteerd.

Uitgave van UITGEVERIJ «JEDES» — AMSTERDAM, Rokin 174 — Telefoon 32540. Nadruk verboden. Alle rechten voorbehouden — Iedere 14 dagen verschijnt een compleet nieuw verhaal — Voor regelmatige toezending en abonnementen wende men zich tot bovenstaand adres.

Voor België: UITGEVERIJ «LIBRIS», Lange Beeldekenstraat 26 — Antwerpen

PEARL S. BUCK

DE EERSTE VROUW

Nog slechts enkele exemplaren van dit op prima papier uitgevoerde boekwerk zijn beschikbaar.

Profiteert van deze laatste kans om Uw boekenkast met dit bijzondere boek te verrijken.

Zendt een postwissel ad f 3.50 (winkelprijs f 4.90) en U
ontvangt dit fraaie boek franco thuis

Alleen verkrijgbaar bij:

UITGEVERIJ

ROKIN 174

BOEK ENGROS

AMSTERDAM